

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1987 "Ετος ΛΖ" Αριθ. Φύλλου 811.

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 — Αθήναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Με ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐφέτος, διὰ πρώτην φοράν, ἡ μεγαλῶ-
νυμος Ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸν «Πειραικὸν
Σύνδεσμον».

Πολὺ ἐνωρίτερον τῆς καθωρισμένης ὥρας 4.30
μ.μ., ἐκπληρώθησαν ὑπὸ τῶν πιστῶν κληρικῶν,
μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, ἡ εὐρυτάτη αἴθουσα καὶ οἱ
ἐξῶσται τοῦ Βαριώνου Κίμωνος Ράλλη καὶ πλείστοι
πιστοὶ παρέμειναν ὄρθιοι.

Ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγίας
ἡμῶν Ἐκκλησίας πρῶτοι προσῆλθαν ὁ Ἀντιπρό-
εδρος αὐτῆς καὶ κυρίαρχος Μητροπολίτης Πειραιῶς
καὶ Σαλαμίνας Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος καὶ ὁ
Ἀρχιεπίσκοπος ταύτης Σεβασμιώτατος Μητροπο-
λίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλι-

νικος. Ἠκολούθησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπο-
λίται Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, Χίου, Οἰνουσῶν
καὶ Ψαρρῶν κ. Στέφανος καὶ Εὐρίπαι καὶ Εὐβοίας κ.
Ἰουστίνος, καὶ τελευταῖος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιε-
πίσκοπος κ. Χρυσόστομος, γενόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ
τῶν πιστῶν διὰ χειροκροτημάτων.

Ἡ Βυζαντινὴ Ἐκκλησιαστικὴ Χορωδία τῆς Ἐκ-
κλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ πρωτοψάλτου Μιχαὴλ Μίμαρου ἀπέδωσε θαυ-
μασίως ἐπικαίρους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους. Σύντο-
μον προεισαγωγικὸν λόγον ἐξεφώνησαν ὁ πανοσιολ.
ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος, Καραϊσκος.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Β' μέρους τοῦ ἀρτίου Προ-
γράμματος ἠκολούθησεν ἡ κυρία καὶ ἐμπεριστα-
τωμένη ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπο-
λίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλι-

νίκου, ἡ ὁποία πέραν τῆς ἱστορικῆς πληρότητος τῆς Ἀναστηλώσεως τῶν Ἀγίων Εἰκόνων ἦτο καὶ μεστὴ διαφωτιστικῶν διδασκῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τῶν ποικιλιωνύμων αἱρέσεων καὶ λοιπῶν ψευδοδοξασίων ποῦ ὑπονομεύουν τὰ θεμέλια τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καταχειροκροτηθεῖσα.

Ὀλίγον πρὸ τῆς λήξεως τῆς Ἑορτῆς, ὁ Μακαριώτατος ἐπηύθυνεν ἐγκάρδιον ποιμαντορικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν φιλέορτον ὁμήγυριν, καταχειροκροτηθεῖς.

Καὶ ἡ σεμνὴ Ἑορτὴ, ἔληξε μὲ τὸν ὠραῖον ὕμνον «Τίς Θεὸς Μέγας....» καὶ ζητωκραυγὴν ὑπὸ τοῦ νομικοῦ συμβούλου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου, «ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους», τὴν ὁποίαν ἐκάλυψαν τὰ ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν πιστῶν, σκιρτῶντων ἀπὸ ἀγαλλίαςιν, ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν συντελεστῶν αὐτοῦ ἡρώικων προμάχων τῆς.

Ἐκ τοῦ ἱερατείου παρέστησαν οἱ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίται Πανάρετος Πετρίδης, Μεθόδιος Δεσποτίδης, Ἐ. Μπαρδάκας, Χρυσόστομος Βάρκας, Ἀνθίμος Καραμήτρος, Ἀκάκιος Χαλίκος, Ἀζαρίας Ὁρολογᾶς, οἱ ὁσίων. ἱερομόναχοι, Θεολόγος Ἀποστολόπουλος, Ἀναστάσιος Γρυπαῖος καὶ Παχώμιος Χείλαρης, οἱ ὁσίοι. πρωθιερεῖς Νικόλαος Καλοσκάμης, Γεώργιος Σμυράκης καὶ Καλλίνικος Μουράτογλου, οἱ αἰδεσ. ἱερεῖς Ἰωάννης Μουρίκης καὶ Δημήτριος Ράϊκος καὶ οἱ ἱεροδιάκονοι Γερόντιος Λουδάρος καὶ Δαμασκηνὸς Παπαμάρκου.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Χ. Ἀγραπίδης ἱατρός, ἐκπροσωπῶν τὸν ἀπουσιάζοντα εἰς Βέρροϊαν Δῆμαρχον κ. Α. Ἀνδριανόπουλον, προεκφωνήσας καὶ θερμὸν χαιρετιστήριον λογιδρίον, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Γ. Στρατηγός, ἱατρός, ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμήτσος, ὁ συμβολαιογράφος κ. Ν. Παραρᾶς μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ δικηγόρος κ. Σ. Κομισόπουλος, ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ κ. Γ. Πουλαντζακίδης, ὁ κ. Χ. Χαλβατζῆς, ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας κ.ἄ. κατενθουσιασθέντες καὶ ἐκφράσαντες ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Ἐκφράζομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὁλόθερμα συγχαρητήριά μας διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν, ὄντως ἐπιτυχίαν, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, τῆς ἑορτῆς πρὸς τὴν διωργανώσαν ταύτην Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τοὺς φιλοτίμως ἐργασθέντες δι' αὐτὴν Ἀγίους

Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου καὶ τὸν πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτην π. Χριστόδουλον Καραῖσκον.

Ἰδιαίτερα τιμὴ καὶ δόξα ἡ ἑορτὴ αὕτη ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἱερὰν Παρεμβολὴν τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀγωνιζομένων, ὑπὲρ τὴν ἐξηκονταετίαν, διὰ τὴν ἀκραιφνὴ καὶ ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωσαν οἱ Θεοφύροι Πατέρες, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς.

Ἰδιαίτερα τιμὴ καὶ δόξα καὶ διὰ τὴν θεοστήρικτον Ἱερὰν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἐτετέλεσθη, διὰ πρώτην φοράν ἡ Ἑορτὴ.

Ὁ λόγος τοῦ Μητροπολίτου κ.κ. Καλλινίκου, λόγῳ ἐκτάσεως θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Λόγος τοῦ κ. Χρ. Ἀγραπίδου

Μακαριώτατε

Σεβασμιώτατοι — Σεβαστοὶ γέροντες

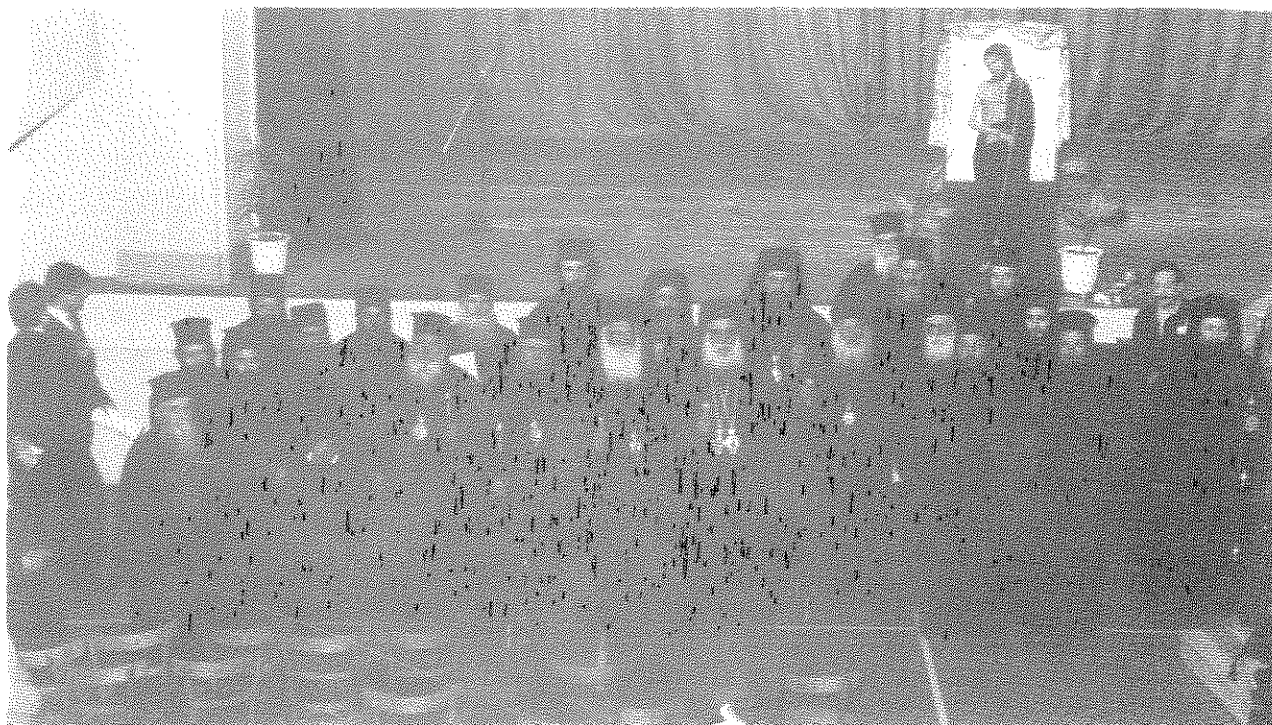
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐκπροσωπώντας τὸ Δήμαρχο παρευρίσκομαι κοντὰ σας στὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐκκλησία φορώντας τὸ λαμπρὸ αἵματοπότιστο μανδύα τῆς γιορτάζει τὸ θρίαμβό της ἐναντίον τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς. Ἡ γιορτὴ αὕτη ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐπιβάλλει σὲ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους καὶ ἀνάλογη ὀρθοπραξία.

Οἱ ὀρθόδοξοι δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζονται «ὡς μόρφωση μὲν εὐσεβείας ἔχοντες ἀλλὰ τὴ δύναμη αὐτῆς ἡρνημένην. Πολλοὶ ἀπαγγέλλουν μὲ τὰ χεῖλη τοὺς τὸ σύμβολο τῆς Πίστεως ἀλλὰ μὲ τὴ ζωὴ τοὺς ἀρνοῦνται τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν.

Ἔτσι τοὺς διακρίνει μία θλιβερὴ ἀσυνέπεια καὶ ἀντινομία. Πρέπει λοιπὸν ἐπ' εὐκαιρίαν τῆς σημερινῆς γιορτῆς καὶ συνειδητοποιοῦντες τὸ τραγικὸ κατάντημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ποῦ ζεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς Ὁρθόδοξης βιοθεωρίας καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ ἀγωνιστοῦμε χρησιμοποιώντας τοὺς ἑαυτοὺς μας ὡς παράδειγμα καὶ παρουσιάζοντας τὸ γνωστὸ ὀρθόδοξο ἦθος ποῦ εἶναι ἡ μέθεξι στὴ μυστικὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ συνεχίζεται στὴν ὀρθόδοξη λειτουργικὴ ζωὴ.

Ὁ ποροσανατολισμὸς μας στὴ σημερινὴ κοινωνία θὰ πρέπει νὰ βασίζεται στὸ πολικὸ ἀστέρας τῆς Θείας πραγματικότητος οὕτως ὥστε νὰ θεωρούμεθα ὅτι ἐκτελοῦμε καὶ συνεχίζουμε σὰν γνήσιοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Στιγμιότυπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Ἱερατείου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Προκαθήμενος κ. Χρυσόστομος Β΄

Ο ἅγιος Προκαθήμενος μετὰ τῶν ἀξιολόγων μελῶν τῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ Πειραικῇ Συνδέσμῳ.

Ο Ἅγιος Ἀχαιῶν καὶ Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος ὁμιλῶν.

Στιγμιότυπον από την έορτήν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ Πειραικῷ Συνδέσμῳ.

Ὁ κ. Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς προλογίζων τὴν ἐναρξιν τῆς τελετῆς τὴν ἡμέραν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γενική άποψη της αίθουσας του Πειραικού Συνδέσμου κατά την ημέραν της Ὁρθοδοξίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Εὐχαριστίας ἀπείρους ἀναπέμπομεν εἰς τὸν πλουσιόδωρον Θεὸν ὁ ὁποῖος ἐξ' ἀγαθότητος πολλῆς μᾶς ἠξίωσε καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν χρονικὴν περίοδον νὰ ἐορτάσωμεν λαμπρῶς τὴν μεγάλην τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμέραν ὡς χρέος ἐποφειλόμενον εἰς τὰς γενεὰς τῶν ὀρθοδόξων.

Μετ' αὐτῶν ἐποφείλω εὐχαριστίας καὶ θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν παροῦσαν σύναξιν Κλήρου καὶ λαοῦ οἱ ὅποιοι προθύμως ἀνταπεκρίθητε εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ καθήκοντος παρὰ τὸ δριμύ ψῆχος.

Χαίρετε ἀγαπητοί μου ὅταν εἰσθε ἐκπληρωταὶ τῆς καθήκοντός σας.

Ὁφείλω ἐπίσης νὰ συγχαρῶ τὸν κύριον ὁμιλη-

τὴν τῆς ἡμέρας Μητροπολίτην Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικον διὰ τὴν ἐμπεριστατωμένην ὁμιλίαν του, δύναμαι δὲ νὰ εἶπω ὅτι ἐξήντησε τὸ θέμα τῆς ἐορτῆς, ἐκθέσας πολυπλευρῶς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς ὑποθέσεως συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Θὰ ἤθελα ἐν τέλει νὰ ἐπιλογίσω τὴν παροῦσαν ἐορτὴν μὲ τὴν ὁλόθερμον εὐχήν, ὁ ζήλος τῆς παραδοθείσης πίστεως νὰ περισσεύῃ εἰς τὰς καρδίας ὅλων μας. Ἄς γίνῃ στόχος κοινὸς καὶ ἐπιδιώξις ὅλων μας ἡ σωτηρία τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἀπὸ τοῦς μυρίους ἐπιβούλους της, ποὺ ὀργισμῶς δροῦν στὶς ἡμέρας μας μὲ ποικίλες μορφές καὶ τρόπους γιὰ τὸν ἀφανισμόν της ἢ ἔστω τὴν ὑποβάθμισίν της.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς ἐπισημάνωμεν τοὺς ἐπικινδυνεστέρους ἐργάτας τοῦ κακοῦ ποῦ εἶναι Ποιμένες καὶ διανοούμενοι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι μεθοδικὰ ἐνεργοῦν γιὰ τὴν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἕως οὗ φθάσουν τελικὰ εἰς τὸ προετοιμασμένον ἀπὸ τὸ ἔτος 1920 καταχθόνιον σχέδιον ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς παπικοὺς καὶ ὅλους τοὺς πάσης φύσεως αἰρετικούς. Εἶναι οἱ πλέον ἱκανοὶ διὰ τὴν προδοσίαν, διότι ὁ λαὸς εἰς τὴν ἐποχὴν μας ποὺ ἀρκεῖται στοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν οὐσίαν εἶναι πολὺ εὐάλωτος· καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ μίαν ἄλλην φορὰν τοὺς ὁδηγοὺς τῆς ἀπώλειας, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ αἰτιολογικόν, «Ξέρουν οἱ Δεσποτάδες τί κάνουν!..»

Βεβαίως, θὰ ἐξεγερθοῦν συνειδήσεις καὶ θὰ δημιουργηθῇ ἄλλο κίνημα εὐσεβείας ἀλλὰ καὶ ἄγνωστη εἶναι ἡ ἐξελίξις του καὶ ὁ νέος χωρισμὸς θὰ συγκλονίσῃ ἐκ θεμελίων τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐμεῖς, οἱ ἀγωνισταὶ τῆς σήμερον πρέπει νὰ εἴμεθα συνεχῶς σὲ ἐτοιμότητα, οἱ ἰδεολόγοι λέγω ἀγωνισταί! Δὲν ὁμιλῶ διὰ τοὺς ἀμετανοήτους συμπερονοτολόγους καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους ποὺ κατατεμαχίζουν τὸν ἀγῶνα μας ἀπὸ ἐμπάθεια καὶ φιλαρχία.

Λυποῦμαι, διότι ἐπάνω εἰς τὴν μάχην διχάζουν τὸν στρατόν, δηλαδὴ τὸν εὐσεβῆ λαὸν ποῦ ἡ θεία Πρόνοια τὸν προώρισε νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ αὐταπάρνησιν τὸν θεσμόν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν πόλεμον ποῦ ξεσπᾷ ἐναντίον της καὶ ἀπὸ ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς πολεμίους.

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Μείνετε πιστοὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῶν Πατέρων μας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος μας. Σταθῆτε στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς μας διὰ νὰ φέρετε ἐπαξίως τὸ τιμημένον ὄνομα τῶν ζηλωτῶν τῆς πίστεώς μας ὅπως οἱ Πατέρες μας.

Φύγετε ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδείους διασπαστὰς τοῦ ἀγῶνος μας ποῦ χαίρουν στὴν ἀποτυχία του, ἀρκεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ πάθος των. Ἐνωθῆτε μὲ τὴν κανονικὴν ἡγεσίαν διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ τὸ μέτωπον κατὰ τῆς τεκταινομένης ἐκ τῶν ἄνω προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν χώραν μας.

Πρέπει νὰ γίνωμεν ἰσχυρὰ τροχοπέδη καὶ ἀντίστασις ὑπολογίσιμη μέχρι ματαίωσεως τῶν προδοτικῶν ἐνεργειῶν τῶν δυτικοπλήκτων μεγαλοσχημῶν ἀπὸ τοῦ φαναρίου μέχρι τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς λοιπῆς ὕδρογειοῦ, ποῦ ὡς ἄλλοι μητραλοῖαι συνε-

φώνησαν εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν κατάργησιν τῆς παραδόσεως καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς στυγερᾶς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ὅμως, ἐορτάζουν καὶ ἐκεῖνοι σήμερον χλευαστικῶς Κυριακὴν ὀρθοδοξίας! Ἀλλὰ δόξα τῇ μακροθυμίᾳ Σου Κύριε...

Εὐχομαι τὰ ὀλίγα μου λόγια ποὺ κλίνουν τὴν ωραίαν μας ἐορτὴν καὶ ποῦ προέρχονται ἀπὸ εἰλικρινῆ πόνον ψυχῆς, νὰ εὗρουν ζωηρὰν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας ὅλων των Γ.Ο.Χ., ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου διὰ πρεσβειῶν τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας ποῦ ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς δόξης της, εἴθε νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν ποθητὴν ἐνότητά τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ὅλων τῶν συντηρητικῶν στοιχείων τῆς ἐκκλησίας πρὸς κατίσχυσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἄλλον θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἀμήν.

Χειροτονία

Τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1987 ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ταμπουρίων, χειροτονήθη ὁ Χρ. Παπαμάρκου εἰς Ἱεροδιάκονον, φέρων τὸ ὄνομα Δαμασκηνός, εἰς τὴν συνοδείαν π. Χριστοφύρου Ἀγγελοπούλου, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, συλλειτουργοῦντος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα π. Δαμασκηνόν, τὸν διακρινόμενον διὰ τὴν ἀπλότητά του καὶ τῷ εὐγενεῖ ἤθει του, ὅπως ἐν ὑπακοῇ διατηρήσῃ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς καὶ σταθῇ ἐν τῷ ἀγίῳ θυσιαστηρίῳ ὡς ἄξιος καὶ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ.

ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Ο ΜΕΓΑΣ

Είναι αρκετός χρόνος τώρα που με απασχολεί το Κεφάλαιον Ἁγίου Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁ Οὐρανοφάντωρ, καὶ πῶς πρέπει νὰ καταγραφῇ εἰς τὰς στήλας τῆς Φ.Ο. συγκρίνοντας αὐτὸν τὸν ἀσύγκριτον Πατέρα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἱερὸν προσκήνιον περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετίαν τῆς μετὰ Χριστὸν Ἱστορίας. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ τὸν ξεχωρίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐνδόξους Ἱεράρχας, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς ὠνευρέυτηκε καὶ κατόπιν τοὺς εἶδε καὶ ἰδίους ὄμμασιν ὁ Ἁγιος Ἰωάννης, ὁ Μαυρόπουλος ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Εὐχαΐτων, κατὰ τὸν 11ον Αἰῶνα, ὡς ἴσους μεταξὺ τῶν, καὶ μετὰ τὸν δίκαιον θεῖον στέφανον παριστάμενοι ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἴσος καὶ ἐνδοξος ὁ Ἁγ. Βασίλειος ὡς καὶ οἱ ἄλλοι δύο Ἱεράρχαι δικαιοῦνται τιμῆς καὶ δόξης παρὰ τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας. Καί μ' αὐτὴν τὴν μικρὰν παρένθεσιν θεωρῶ σκόπιμον νὰ καταγράψω ἓναν ἐκ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, διότι ἔτσι με παρακινεῖ ὁ πενιχρὸς κάλαμός μου. Τὸ ἐπαναλαμβάνω αὐτὸ, ὅτι ὁ Ἁγ. Βασίλειος εἶναι εἰς ἐκ τῶν Τριῶν Παρμεγιστῶν Ἀρχιερέων, ποὺ ἤκμασαν καὶ ἠγλαῖσαν τὸ στερῆμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ θέλω νὰ τὸν προσαρμόσω μετὰ τὰ σημερινὰ κριτήρια τοῦ λόγου καὶ μετὰ τὰ σημερινὰ δεδομένα ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἀποτολμῶ τὸ ἐγχείρημα.

Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν εἶναι ποὺ τὸν ἐξακρίβησεν ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὸν τίτλον «Μέγας», διότι τὸσον τὸ ἱερατικὸν χρέος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν, ὅσον καὶ τὸ κοινωνικὸν ἔργον του εἶναι παρμεγιστόν, καὶ ὁ τίτλος Μέγας μόνις φθάνει νὰ ἐγγίσῃ τὴν κραυγαλέαν πραγματικότητα.

Ὁ Ἁγ. Βασίλειος υἱὸς τοῦ Βασιλείου ἱερέως ἐπίσης ὄντος καὶ τῆς θαυμαστῆς καὶ φιλανθρώπου Ἑρμελείας, ἐγεννήθη τῷ 330 μ.Χ. εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας μεταξύ ἄλλων ἑξ ἀδελφῶν καὶ μιᾶς ἀδελφῆς, ὧν ἅγιων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ πίστει. Ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του ἀναφέρομεν τὸν ἅγιον Γρηγόριον, Ἐπίσκοπον Νύσσης, τὸν ἅγιον Πέτρον τὸν σημειοφόρον, Ἐπίσκοπον Σεβαστείας, τὸν Ναυκράτιον καὶ ἄλλους, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀδελφὴν του Μακρίναν, ἄγαμον καὶ ἀσκητικὸν βίον διελθοῦσα, αὐτὴν τὴν θεῖαν προσωπικότητα ἡ ὁποία ἄλλην φορὰν θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν στήλην ταύτην. Μέσα σ' ἓνα σύμπλεγμα ἁγίων καὶ ἁγίων ἀδελφῶν ἀνεπτύχθη ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς ἐκ τῆς τρισάκτιδος τριάδος, τῶν Ἀρχιερέων ὡς ἀνεφέρθη ἐνωρίτερα.

Εἰς αὐτὸ τὸ θεῖον περιβάλλον εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος Βασίλειος ἀφοῦ ἠγάλωσεν τὰ παιδικὰ του χρόνια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ προσευχὴν καὶ προσοχὴν, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ἐμαθήτευσεν κατόπιν ἐν Ἀντιοχείᾳ Κωνσταντινούπολει καὶ Ἀθήναις ὅπου ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, ρητορικὴν καὶ ἄλλας Ἐπιστήμας. Φαινόμενον πολυμαθείας, καὶ θύραθεν σοφίας.

Πάνοπλος ἔφυγε ἀπὸ τὸ «κλεινὸν ἄστυ» καὶ εὐρέθη εἰς Καισάρειαν πλησίον τῶν γονέων του. Ἐκεῖ ἡ θεία του παρόρμησις τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν παρὰ τινι Ὄρος ἐν Πόντῳ παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰρίν, ἐπὶ πέντε σκληρὰ ἔτη ἀσκήσεως. Ἐν αὐτῇ τὴν μονῶσει, καὶ τρυφῶν τὰ τοῦ Θεοῦ, ἐδέχθη οὐράνια χαρίσματα καὶ ἐκεῖ συνέγραψεν κανόνας διὰ τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ζοῦν οἱ ἐν Χριστῷ μοναχικῶς βιοῦντες. Ἐκεῖ ἐργαζόμενος ἀκούραστα καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς γραφίδος, ἐναντίον τῆς μάστιγος τῶν Ἀρειανῶν, ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ μοναχοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἐναλλαγὴ προσευχῆς, μελέτης καὶ πρακτικῆς δράσεως ἐβίωσε τὰ πέντε αὐτὰ ἔτη.

Ἀλλὰ αὐτὸν τὸν θησαυρὸν ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς μακρὰν τοῦ ἐνεργοῦ Χριστιανικοῦ βίου καὶ θεόθεν ἐκλήθη καὶ ἐδέχθη τὸ ὑψηλὸν ὑποῦργημα τῆς ἱερωσύνης, καὶ μετὰ πενταετὴ θητεῖαν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ κατὰ τρόπον θαυματουργικὸν ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Καισαρείας. Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος ἔδωκε ὁλόκληρον τὸν ἑαυτὸν του δι' αὐτὴν τὴν θεῖαν ἀποστολὴν καὶ διὰ κηρυγμάτων συγγραφῆς βιβλίων ἐκ πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν τόμων (μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ ἐξαήμερος) ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῶν τότε γνωστῶν συγγραμμάτων, διακρινομένη, διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν στοχασμὸν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῆς πλήρους τότε πανεπιστημιακῆς γνώσεως.

Ἐγραψε ὁ Ἁγ. Βασίλειος δογματικὰ ἔργα, ἀσκητικά, ἠθικά, παιδαγωγικά, ὁμιλίας, κηρύγματα καὶ πρὸ παντὸς τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἡ ὁποία δεκάκις τὸ ἔτος ἱεουργεῖται, ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ, Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποτελεῖ ἐντρύφημα καὶ Ταμεῖον Ἀγιασμοῦ διὰ τοὺς πιστούς. Ἡ θεία λειτουργία του μετὰ βαθεῖς στοχασμοὺς περιλαμβάνει «ἀνεξιχνίαστον» βάθος θεϊκῆς συγκοταβάσεως καὶ ἀγάπης.

Ὁ ἅγιος εἰς τὸν Κοινωνικὸν Τομέα, ὑπῆρξεν, εἰς τῶν κορυφαίων Κοινωνικῶν Ἑργατῶν, γιατί ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἰδρύθη παρὰ τὴν Καισάρειαν ἡ φιλόανθρωπος Βασιλεία, ἡ ὁποία περιελάμβανε 30.000 ἀνθρώπους (τῆς εὐσεβείας Ταμεῖον) ὡς γράφεται,

καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ φέρει τὸ ὄνομα Βασιλείας, κάθε φιλανθρωπικὸν ἔργον. Ἡ βασιλεία αὐτῇ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἑκατοντάδες ἐκτάρια γῆς τὰ ὁποῖα μετεβλήθησαν εἰς θεραπευτήρια, νοσοκομεία, γηροκομεία, ξενῶνες καὶ ἄλλα φιλανθρωπικά καταστήματα.

Ὁ ἅγιος Βασίλειος ἐπετέλεσε τῷ ὄντι θαύματα διότι ἤρúετο τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν Παντοκράτορικὸν θρόνον καὶ ἡ ἱερά του ἱστορία ἀναγράφει πᾶμπολλα. Ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ καταγράψωμεν ἓνα καὶ μοναδικὸν διὰ νὰ δοῦμε τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνδρός!

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου καὶ συμφοιτητὴς του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν διήρχετο ἐκ Καισαρείας πορευόμενος κατὰ τῶν Περσῶν, εἰδοποίησεν τὸν Ἀρχιερέα Βασίλειον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπέστειλεν τρεῖς κριθίνους ἄρτους. Τὰ ἐδέχθη ἀλλὰ νομίσας ὅτι ἦταν ἐσχάτη ταπείνωσις δι' αὐτὸν τοῦ διεμήνησε ὅτι μὲ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τὴν ἐκστρατεῖαν θὰ ξαναπεράσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν διὰ νὰ ἀνταποδώσῃ τὴν «ὀφειλήν».

Τότε ὁ ἅγιος Βασίλειος προβλέπων ὅτι θὰ πέσῃ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία τῆς Καισαρείας εἰς δυσμένειαν μὲ τραγικά ἐπακόλουθα, εἶπε πρὸς τοὺς κατοίκους νὰ δώσουν πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι τιμαλφὴ καὶ χρυσὰ εἶχον διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἀτίμωσιν, ἴσως καὶ τὴν σφαγὴν, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν φύσει φιλάργυρος καὶ ἀνελεήμων. Πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἐγένετο καὶ, ὅλος ὁ πληθυσμός, ἔδωκε χρυσόν, ἄργυρον, ἐνώτια καὶ βραχιόλια διὰ τὸν φιλάργυρον κορεσμόν τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ὅμως ὁ ἅγιος Βασίλειος μετὰ τοῦ ἱερατείου κατέφυγον εἰς τὸ ἐκεῖ εὑρισκόμενον Μοναστήριον εἰς τὸ Ὄρος Δίδυμον, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, καὶ μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν παρεκάλουν τὴν μόνην μεσίτριαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τότε ὁ ἅγιος βλέπει ἐνοραματικά τὴν Βασίλισσαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς νὰ δίδῃ ἐντολὴν εἰς τὸν πρὸ ἑκατονταετίας μαρτυρήσαντα εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην ἅγιον Μερκούριον νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Ἰουλιανόν, καὶ ὁ ἅγιος Μερκούριος ἐκτελεῖ τὸ πρόσταγμα καὶ ζωσθεὶς τὴν πανοπλίαν του ἔσφαξεν τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην! Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πῶς ὁ Ἰουλιανὸς ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ παρὰ τινός Πέρσου στρατιώτου, ἀλλὰ ἡ ἀληθὴς θρησκευτικὴ ἱστορία ἀναφέρει τὸν μεγαλομάρτυρα ἅγιον Μερκούριον, ὅπου ἐν τῇ Ναῷ του ἐφυλάσσετο ἀκέραιον τὸ λείψανόν του μὲ τὰ πολεμικά ἐξαρτήματα. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅπως

εἶπε ὁ προεστὴς ἱερεὺς εἰς τὸν Ἅγιον Βασίλειον, ἔλεπε τὸ σκῆνωμα τοῦ ἁγίου καὶ τὰ πολεμικά του σῦνεργα!

Καὶ διὰ νὰ περατώσωμεν τὸν λόγον μας ὡς ἀναμνησθῶμεν ὅτι ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, εἶδε τὸν ἅγιον Βασίλειον λειτουργοῦντα ὡς στήλην πυρός. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημον καὶ κατευθύνθη εἰς Καισάρειαν καὶ ὁ ἐρημίτης μετὰ τοῦ συνοδοῦ του ἴσως ὑποτακτικοῦ—μπῆκε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐλειτούργει ὁ ἅγ. Βασίλειος. Εἰς τὸν νάρθηκα εὑρισκόμενος ὁ Ἀγ. Εφραίμ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ διακόνου τοῦ Βασιλείου ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήγγειλεν ὀνομαστικῶς ὅτι θέλει νὰ τὸν δῇ ὁ ἅγιος εἰς τὸ Ἱερὸν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, προσεκύνησεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀλλὰ ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν ἦταν ἀδύνατος, διότι ὁ Ἐφραίμ καθ' ὃν Σύρος ὠμίλει μόνον τὴν Συριακὴν γλῶσσαν. Γονυπετήσαντες, τότε, ἀμφότεροι παρεκάλεσαν τὸ ἅγιον Πνεῦμα τὸ ὁποῖον, ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐφραίμ τὸ δῶρον τοῦ λαλεῖν Ἑλληνιστί. Καὶ τότε ὦ τοῦ Θαύματος! ἀποκατεστάθη ἡ ὁμιλία θαυμαστῶς.

Ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Βασίλειος εἰς ἡλικίαν 49 ἐτῶν καὶ προσετέθη εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Κατὰ τοὺς σχολιαστὰς ὀνομάζεται Βασίλειος Μέγας, Οἰκουμενικὸς διδάσκαλος καὶ Οὐρανοφάντωρ διότι σαφῶς καὶ ἐμβριθῶς διέτύπωσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ περὶ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ μάλιστα περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Καταγράφοντας αὐτὰ τὰ ὀλίγα διὰ τὸν ἅγιον Βασίλειον ὡς τὸν παρακαλέσωμεν διὰ νὰ μεριμνήσῃ ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς δόξης δι' ἡμᾶς τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς ἀγωνιστὰς τοὺς διακρατοῦντας τὴν Γηνησίαν Ὁρθοδοξίαν ἐν τῇ ἀπείρῳ ἐλέει αὐτοῦ.

Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχιερέα Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιον ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Φ.Ο. ἐκφράζει ἀπείρους, ἀγήρω εὐχὰς καὶ μακροήμερευσιν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Γηνησίας Ὁρθοδοξίας τῆς Ἑλλάδος.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Οί βιοῦντες αὐτὴν τὴν θεάρεστον ἀρετὴν εἶναι αὐτοὶ οἱ μόνοι ἀρμόδιοι νὰ μιλήσουν γι' αὐτὴν, γιατί διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἐνοιωσαν τί θὰ πῇ Νηστεία, ἐν τῇ πράξει. Διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ γράψῃς δι' αὐτὴν, πρέπει καὶ σὺ νὰ βρίσκεσαι εἰς μακαρισμὸν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ «ποιεῖτε καὶ διδάσκετε», ἄλλως ἢ προσπάθεια πίπτει εἰς τὸ κενόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποῖος θὰ μπορέσῃ νὰ χαράξῃ μερικὰς γραμμάς γι' αὐτὴν τὴν θεόδοτον «εὐλογίαν» παρὰ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «πεινῶν καὶ διψῶν» ἐν τῇ τρώγλῃ τῆς μοναχικῆς πολιτείας, θὰ ἦτο τὸ ἀρμοδιώτερον πρόσωπον.

Ἀλλὰ διατρέχουμεν ἤδη ἡμέρας Νηστείας καὶ ἄς τολμήσωμεν νὰ χαράξωμεν μερικὰς γραμμάς, ἔστω καὶ ἂν οἱ γράφοντες, ἐν κοινωνικοῖς πεδίοις κινούμενοι, καὶ ἐν μέσῳ τῆς τύρβης τῆς ζωῆς δὲν μποροῦν νὰ ἐξασκήσουν νηστείαν, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ὅπως θὰ τὴν ἤθελεν ὁ Κύριος.

Τίς ἐξ ἡμῶν κατώρθωσε νὰ ζήσῃ ἡμέρας καὶ νύκτας χωρὶς νὰ γευθῇ τι ἡπίη, ἔστω καὶ ὕδωρ, ὅταν νηστεύῃ;

Μᾶς καταπλήσσει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Κύριος ἐν τῷ Σαρανταρίῳ οὔτε ἔφαγεν οὔτε ἔπιεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προτύπου βαδίσαντες, οἱ ἐν ἐρήμῳ πατέρες, ἐπέτυχον θαυμαστά κατορθώματα. Καὶ βάσει τῶν ὧν ἀνεγνώσαμεν ἐν τοῖς Συναξαρίοις, ἄς ἀφήσωμεν τὴν πένναν νὰ χαράξῃ μερικὰ ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ εἶναι μπροστά μας αὐτὰ τὰ ἐναργὴ καὶ ζωντανὰ παραδείγματα καὶ ὡς παρακαλέσωμεν αὐτοὺς τοὺς πέντε, ἐξ Ἁγίους νὰ μᾶς ἐνισχύσουν, πρὸς ἐπίτευξιν μερικῶν ἀποτελεσμάτων, πάντοτε ἔχοντες ὑπὸ ὄψιν τῷ τοῦ Κυρίου.

«Ὅτι χωρὶς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. 15.5). Ἔτσι καὶ οἱ Ἅγιοι, ἐνισχυμένοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεουργικοῦ πνεύματος, ἐπέτυχον τὰ θαυμαστά τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ ἀμφισβητηθοῦν ἀπὸ κανέναν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὸν πλέον δεινὸν ἀρνητὴν.

α) Ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχαι:

1) Ὁ Ἅγ. Βασίλειος ἐν Ἀθήναις, οὔτε κρέας ἔφαγεν, οὔτε ὀψάριον, οὔτε οἶνον, ἀλλὰ μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ ἡμέρα λάχανα.

2) ὁ Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ γεύματά των ἦσαν: Χυλὸς ἀπὸ κριθίν.

3) Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος, συμφοιτητὴς τοῦ Βασιλείου, «μόνον διὰ νὰ ζῇ ἔτρωγεν», ἦτοι ὡς καὶ ὁ Ἅγ. Βασίλειος.

β) Ὁ Ἅγ. Νικόλαος ἐν ἀγρυπνία, νηστεία, ἐγκρατεία καὶ προσευχῇ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

γ) Ὁ Ἅγ. Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ταπεινοφροσύνην δὲ καὶ μετριότητα εἶχεν τόσην ὅ Ἅγιος ὥστε ἔτρωγε μὲ τὴν στάκτην τὸν ἄρτον καὶ ἔσμιγε τὸ ὕδωρ μὲ δάκρυα.

δ) Ὁ Ἅγ. Ἀντώνιος ὁ Μέγας ἄρτον μόνον καὶ ἄλας, πόσιμον ὕδωρ ἔπινεν, καὶ ἔλαιον ποσῶς δὲν ἐγεύετο.

ε) Ευθύμιος ὁ Μέγας, ἡ τροφή του ἦτο ἀπλὴ καὶ σύμμετρος, καὶ ἄλλοι ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ἀπὸ τὴν πενιχρὰν πείραν, ἄς μπορέσωμεν νὰ τὸ ἀποτολμήσωμεν καὶ τὸ εἴπωμεν, αἱ ἡμέραι ὅσαι ἐλάχισται καὶ ἂν εἶναι αὐταί, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἄνευ ἐλαίου καὶ οἶνου, εἶναι οἱ πλέον «εὐφρόσυνοι» ἐν τῇ ζωῇ μας. Ναί, μὲν τὸ σῶμα ὑφίσταται, αὐτὸ ποὺ ὑφίσταται καὶ ὅσοι τὸ ἐζησαν τοῦτο ἀπηλλαγμένον ἀπὸ λιπαρῆς τροφῆς, εἶναι πλέον εὐκίνητον καὶ ἀφήνει τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον ἀπὸ τὴν «φυλακὴν» του νὰ γίνεται πλέον μετέωρον. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Δαυὶδ ἔγραφε:

«Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου (Ψαλμ. 141.7).

Μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον πειρασμὸν ποὺ ἐδοκίμαζεν ὁ Δαυὶδ, ἐφ' ὅσον τὸ παλάτιόν του, ἦτο πλήρες πολυτελῶν ἐδεσμάτων, καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν «φυλακὴν», ἐξομολογεῖτο τῷ Κυρίῳ. Τὸ δὲ ἕτερον ποὺ λέγει Δαυὶδ ποὺ ἠλλοιώθη ἡ σαρξ του δι' ἔλαιον (Ψαλμ. 108.24).

«Τὰ γόνάτά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας καὶ ἡ σαρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον». δὲν εἶναι αὕτη, ἡ Νηστεία τὴν ὁποῖαν ὑπαινίσταται ὁ Προφῆτὰς; Ἀσφαλῶς ναί.

Μήπως ἡ ἀρνητικὴ θέσις τῆς Νηστείας, δὲν εἶναι αὕτη ποὺ ἐπέφερεν τὴν πτώσιν τῶν Πρωτοπλάστων; Ἀντίθετα, οἱ ἐν Νηστεία διαβιοῦντες τρεῖς παῖδες δὲν ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ἔσβησαν τὴν φλόγα Πυρός ἐν τῇ Καμίνῳ; Καὶ ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὴν Σολωμονὴν καὶ τὰ ἑξ τέκνα τῆς καὶ τὸν διδάσκαλον Ἐλεάζαρ, ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ ζῶντες, δὲν ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν Ἀγάπην τοῦ Παντοκράτορος. Αὐτὰ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα ἄς τὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, τώρα ποὺ ζῶμεν τὸν μακρὺ διαυλον τῆς Νηστείας.

Πρὶν ὅμως κλείσωμεν ἄς παραθέσωμεν δύο γνώμας Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ μᾶς διαφωτίσουν καὶ μᾶς ρυμουλκήσουν «τὸ τί ἐστὶ νηστεία», αὐτοὶ οἱ φάροι τῆς ἐγκρατείας, νηστείας καὶ προσευχῆς.

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμῶς (Ὁμιλ. ΣΤ')

«Ἀλλὰ καὶ δύναμιν ὁ Ἥλιος ἐκ τῆς ἐν τῷ νηστεία θεᾶς λαμβάνει προφήτην ἀντ' αὐτοῦ, χρίσαι καὶ διπλὴν αὐτῷ παρασχεῖν, τὴν ἣν αὐτὸς ἐκέκτητο χάριν, καὶ μετέωρος ἀπὸ γῆς ἀρθῆναι».

ἀντιθέτως ὡς λέγει ὁ ἴδιος Ἅγιος Πατὴρ
Τί τὸν τοῦ Ἰακώβ Ἡσαὺ πρωτότοκον ὄντα τῶν πρωτοτοκίων ἐστέρησε καὶ τῆς πατρικῆς ἐξέβα-

λεν εὐχῆς; οὐ λαγνεία καὶ βρώματος παράλογος αἰτησίς; Τί τοὺς υἱοὺς Ἑλεῖ τοῦ Ἀρχιερέως θανάτῳ κατεδίκασε; Εἰς δὲ τὴν Ὁμιλίαν του τὴν Ζ' ἐπιλέγει:

« Ἀλλ' ἡμεῖς ἀδελφοί ἐν τῷ καιρῷ τῆς Νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς, παρακαλῶ, εἴτι ποτὲ κατὰ τινος ἢ ἀληθῶς ἔχομεν ἢ νομίζομεν ἔχειν, ἀφῶμεν (συγχωρέσωμεν) καὶ τῆς ἀγάπης ὅλοι γινώμεθα, κατανοοῦντες μᾶλλον ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων.

Ὁ δὲ Ἅγιος Δαμασκηνός:

« Ὅσοι τὸν βίον καθαρῶτατον εἶχον καὶ πᾶσαν πράξιν ἀρίστην ἐπετέλουν ἰσχνῶς βιοῦντες

ἐγκρατῶς καὶ σωφρόνως αὐτοὺς ὅλους τοὺς ἐδικαίωσεν ὁ Θεός» (λόγος του περὶ τῶν κεκοιμημένων), μᾶς δίδει τὸ μέτρον ποῦ ἐφήρμοξε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὁ Ἅγιος.

Ἄς φροντίσωμεν λοιπὸν ἀπ' ὅτι ἠκούσαμεν ἐκ στόματος τῶν Μεγάλων Ἀγίων μας, τὸ πῶς πρέπει νὰ ἀσκοῦμεν τὰ τῆς νηστείας διὰ νὰ τύχωμεν ἐλέους καὶ νὰ ἀκούσωμεν ἐκ στόματος τοῦ δικαίου κριτοῦ.

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν (Ματθ. 25.32).

Γένοιτο.

Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ
κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἡ καλὴ Χρῆσις Τοῦ Χρόνου. Σωτήριον Ἔτος 1987

Χρόνος: Διάρκεια φαινομένου, ἐνέργεια ἢ καταστάσεων λογιζομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν

Περὶ Ἑνιαυτοῦ Κυρίου, καὶ καλὴ χρῆσις αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ Ἰνδίκτου ἡτοῦ Σεπτεμβρίου 1η καὶ εἶδομεν τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰς ἀγίας τῆς ὑμνολογίας, νὰ μᾶς προετοιμάξῃ διὰ νὰ ἀξιολογήσωμεν τὰ ἅγια συνθήματα, δοξολογοῦντες τὸν Παντοκράτορα καὶ αἰτοῦντες ἀπ' Αὐτόν, ὅπως εὐλογήσῃ τὸν ἀρχόμενον ἐκκλησιαστικὸν ἑνιαυτὸν ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ χρηστότητι. Ἐφ' ὅσον ὅμως κοινωνικῶς εἰσερχόμεθα εἰς ἔτος χριστιανικὸν ὅς ἐνθυμούμεθα τί μᾶς ἔλεγον οἱ πρόγονοι ἡμῶν διὰ τὸ ζωτικὸν θέμα τοῦ χρόνου, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὸ ἀρχαῖον ἐπίγραμμα «χρόνου φείδου» τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ὅτι δηλαδὴ πρέπει νὰ κάνωμεν καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου καὶ νὰ μὴ σπαταλῶμεν αὐτὸν ἀσκόπως.

Ἦλθεν ὁ Κύριος καὶ μᾶς ἔδωκε τὸν ὀρθὸν τρόπον τῆς ἀξιοποιήσεώς του, καὶ κατόπιν οἱ Μαθηταὶ του, μὲ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας των, ἀπετέλεσαν φωτεινὰ παραδείγματα, ὅτι χρόνος σημαίνει κατὰ πρῶτιστον λόγον ἔνωσιν διὰ τῆς προσευχῆς μετὰ τοῦ Κυρίου. Ἐπεὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐργασία, ἐν χρόνῳ ἢ ὁποῖα γίνεται διὰ τὸν πορισμὸν μας καὶ τὴν ἐπάρκειά μας διότι κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω» (εἴτις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μηδὲ ἐσθιέτω) (2: Θεσ. 3 10). Συνεπῶς ἀναντίρρητα τὸ προσεύχεσθαι καὶ τὸ ἐργάζεσθαι εἶναι δύο στοιχεῖα ποῦ πρέπει νὰ πληροῦν τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας.

Καὶ πρῶτον τὸ «προσεύχεσθαι» δοξάζειν καὶ ἀνυμνεῖν τὸν Κύριον, πρέπει νὰ εἶναι κύριον μέλημα τῆς ζωῆς μας. Ἐφαρμόζοντες τὸ τῆς Γραφῆς «τὸ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Δευτ. 6.5). τί ἄλλο δηλοῖ παρά συνεχῆς φροντίδα ἀγάπης τοῦ πλάσματος πρὸς τὸν Δημιουργόν! Τί ὠραιότερα καὶ ὑψιστὴ ἀπασχόλησις ἀπ' αὐτὴν τὴν θεῖαν ἔνωσιν μὲ τὸ θεῖον; Ἡ πείρα τοῦ προσευχομένου δὲν τὸ ἀποδεικνύει αὐτό;

Μὲ τὸ νὰ ἀγαπῶμεν νομίμως ἕνα πρόσωπον δὲν σημαίνει ὁλόκληρη ἡ σκέψις μας νὰ πηγαίνει πρὸς τὸ ἐρώμενον πρόσωπον καὶ κάθε λεπτὸν τῆς ζωῆς μας εἶναι πῶς θὰ φανῶμεν ἀρεστοὶ πρὸς αὐτό; Τοῦτ' αὐτό, κατὰ μείζονα λόγον, γίνεται ἡ ἐκτενὴς ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριον μὲ τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ζῶμεν καὶ νὰ ὁμιλῶμεν μετ' Αὐτοῦ. Ὁ Προφητὰς Δαυὶδ μ' αὐτὸ ποῦ λέγει εἰς τὸν ψαλμὸν του (83.11).

«Ἐξελεξάμην παραριπτεῖσθαι ἐν τῷ Οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασι ἀμαρτωλῶν».

Δὲν σημαίνει ὅτι προτίμησε νὰ παραταχθῇ στὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου, παρὰ νὰ ἔχη συντροφιά μ' ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Θεόν; Ἡ ἐκείνο ποῦ λέγει, ὅτι ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βρέχῃ τὴν στρωμνὴν του μὲ δάκρια (Ψαλμ. 6-7) «Ἐκοποίησα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσι τὴν στρωμνὴν μου βρέξω».

Σαφῶς δὲν ὑπαινίσσεται ὁ Δαυὶδ ὅτι μὲ τὴν σκέψιν του πρὸς τὸν Θεόν (προσευχὴν) καὶ ἐλεγχό-

μενος (καὶ ποῖός ἐστι αὐτὸς ποῦ δὲν νοιώθει τὴν ἀμαρτολότητά του) ἔβρεχε τὴν κλίνην του καὶ τὴν στρωμνὴν του μὲ δάκρυα μετανοίας· δὲν εἶναι αὐτὸ ἔκδηλος ἀπόδειξις τῆς καλῆς ἀξιολογήσεως τοῦ χρόνου ποῦ μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος; Καὶ κατόπιν αὐτῆς τῆς βαθυτάτης συναισθήσεως τῆς ἀμαρτολότητος ὁ Δαυὶδ καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν Θεὸν ἔξαρσιν, δὲν ἦτο ὁ καιρὸς, ἐπίσης νὰ δουλέψῃ ἐν Κυρίῳ καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἔργον καλόν, πολλῶ μᾶλλον διὰ αὐτὸν ποῦ εἶχε νὰ διοικήσῃ μυριάδες λαοῦ;

Σ' αὐτὴν τὴν τριχρονὸν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς Γῆς, δὲν ἔχομεν ἓνα τέλειον δείγμα τῆς ὀρθῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ χρόνου παρὰ τοῦ Κυρίου; Ὅταν τὸν βλέπομεν ἐν τῷ διηγεῖται ἔργῳ τοῦ κηρύγματος μετὰ τὸ πέρας νὰ ἀδεύῃ καὶ νὰ αὐλίζεται καὶ διανυκτερεύῃ ἐν τῷ Ὄρει, ὅπως ἀναγράφει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (6-12);

«Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξηλθεν εἰς τὸ Ὅρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ».

Μήπως οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐρήμου, ἔχοντας αὐτὸ τὸ θεῖον πρότυπον τοῦ Κυρίου των, δὲν προσεπάθησαν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν; θεωροῦντες ὅτι ἡ προσευχὴ ἀποτελεῖ τὸ κύριον καὶ μοναδικὸν μέλημά των, καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἔρχονται καὶ ἀξιολογοῦνται κατὰ τὸν πλέον θαυμαστὸν τρόπον;

Μήπως ὁ Κύριος λέγοντας εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον.

«Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε ἢ τί πίητε μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσασθε». (Ματθ. 6.25).

δὲν ἔχει σαφῆ ἔννοιαν ὅτι ἀφήνει διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν μέριμναν τῆς ὑπάρξεώς μας, ὑπὸ τὸν ὄρον φυσικά, ὅτι θὰ ἡμεθα ἀφιερωμένοι στὸν Οὐράνιον Πατέρα πιστεύοντες ἀκραδάντως ὅτι «ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 6.23);

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Καὶ πῶς ἐτρέφοντο οἱ θεῖοι Μαθηταὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, εὕρισκόμενοι διὰ παντός εἰς τὸ Ἱερὸν αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν:

«Ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει» (Πράξ. Α. 13) Σαφὲς παράδειγμα ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἀπετόλμησεν ν' ἀρχίσῃ ν' ἀλιεῦν.

«Ὑπάγω ἀλιεῦν, λέγωσιν αὐτῷ (οἱ μαθηταὶ) ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί» (Ἰωάν. ΚΑ. 2).

δὲν ἐκοπίασαν ὁλόκληρον τὴν νύκτα καὶ οὐδὲν ἐποίησαν ἀλλὰ ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου, ἔβαλαν τὰ δίκτυά των πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπιάσαν 153 ἰχθεῖς!

Ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ τὸ θαυμαστὸν ὅτι ἐν τῇ ἀκτῇ εὐρέθη καὶ ὀψάριον καὶ ἄρτος ἑτοιμος.

«ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον καὶ ἄρτον» (Ἰωάν. ΚΑ 9).

Τί σημαίνουν αὐτὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εὕρισκόμενος ἐν προσευχῇ καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ἔχει ὡς ἀνταπόκρισιν καὶ τὴν λογικὴν «πλησμονήν» τῶν γήινων πραγμάτων, γιατί ἔχομεν ὅτι «π' ὅψιν αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Κύριος:

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ κ.λ.π. καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Ὅλοι μας ἔχομεν σαφῆ καὶ θετικὴν πείραν ὅτι προσφερομέν πρὸς τὸν Θεόν, προσευχόμενοι καὶ δοξολογοῦντες Αὐτόν, ποτὲ δὲν ἐμείναμε ἀμέτοχοι τῶν εὐλογιῶν τοῦ Οὐρανοῦ

«ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀξιολόγησις τοῦ χρόνου, ἐφ' ὅσον ἀπεφασίσαμεν νὰ ζήσωμεν ἀφιερωμένοι ἐν Κυρίῳ. Πᾶσα ἄλλη ἔννοια εἶναι ἐκτὸς Ὁρθοδόξου πορείας ἐφαρμόζοντες καὶ ἔχοντες ἐν νῷ, αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ Ἅγιος Πέτρος

«Πᾶσα τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι Αὐτῷ μέλλει περὶ ὑμῶν».

(Α. Πέτρ. Ε. 7) Γένοιτο

Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφύλασσει νομίμως εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονόηποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

α) Έξ. Κεφ. 13 1-3

«Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς Μωυσῆν λέγων ἁγιάσον με· πᾶν πρωτότοκον καὶ πρωτογενὲς διανοῖγον μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, ἐμοὶ ἐστί».

β) Λευϊτικόν. Κεφ. 1Β.

«Ἄρνὸν ἐνιαύσιον ἄμωρον εἰς ὀλοκαύτωμα καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς ἢ τρυγόνᾳ... ἐὰν μὴ εὕρῃσκει ἡ χεὶρ αὐτῆς τὸ ἱκανὸν τότε λήψει δύο τρυγόνας, ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν».

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εορτάζει ἐν σεμνῇ πανηγύρει τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐν αὐτῇ, ὡς βλέποιν λαμβάνουν χώραν παμμέγιστα θρησκευτικὰ γεγονότα, ὅσα ἀναγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἀνέβη ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος κομίζοντες τὸ τεσσαρακονθήμερον βρέφος, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ «νενομισμένα» ὡς διαλαμβάνει τὸ Λευϊτικόν καὶ ἡ Γένεσις, ὡς ἀνωτέρω.

Ἡ Μήτηρ καὶ ὁ Ἰωσήφ οἱ ὅποιοι εὕρισκονται ἐν «ἀπορίᾳ» (φτωχοί) προσφέρουν διὰ τὸν τεσσαρακονθήμερον, ζεῦγος νεοσσῶν περιστερῶν ἢ ζεῦγος τρυγόνων. Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος προβλέπει καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας ἢ καὶ δι' αὐτοὺς ποὺ τὰ οἰκονομικὰ τοὺς μέσα δὲν ἦσαν ἀνθηρά. Καὶ ὡς ἦτο φυσικὸν ὁ ἀπλοῦς τὴν φύσιν Θεός, ὁ ταπεινὸς Κύριος ἐδιάλεξε καθ' ὁ Παντοκράτωρ, ὅ,τι εὐτελὲς καὶ ἀσήμαντον ἐν τῇ δημιουργίᾳ του! Καταπληκτικόν, ἀλλὰ γεγονὸς ἀνεπίτρεπτον. Ἔτσι διάλεξε τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων ποῦ σημαίνει «ἄκραν ταπείνωσιν» διὰ νὰ μᾶς καταδείξῃ ὅτι ὅσο πῶς ψηλὰ στεκόμεθα, εἴτε πνευματικῶς εἴτε υἱλικῶς πρέπει νὰ ταπεινούμεν τὸν ἑαυτὸν μας, γιατί εἶναι Αὐτὸς ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει ξεκαθαρίσει ὅτι:

«Ὑπερφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν» (Ἰακ. 4.6).

καὶ ντύνεται αὐτὴν ταύτην τὴν ταπεινοφροσύνην διὰ νὰ ἐξάρῃ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς θείας καὶ ὑψίστης ἀρετῆς. Καὶ καταφθάνει τὸ ἱερὸν ζεῦγος ἐν τῇ Ἱερῷ καὶ προσφέρει αὐτὴν τὴν ταπεινὴν θυσίαν. Ἐξω ἀπὸ τὸ Ἱερὸν ἦταν αὐτοὶ ποὺ πουλοῦσαν ζῶα, περιστέρια καὶ τρυγόνια, οἱ Κολλυβισταί, οἱ ἔμποροι, πουλῶντες καὶ ἀγοράζοντες καὶ τοὺς ὁποίους ὅταν θὰ «ἀνδρωθῇ» ὁ Κύριος θὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὸ οἶκον τοῦ Πατρὸς Του, μὲ ἓνα μαστίγιον, ποὺ ἔφτιαξε πρόχειρα καὶ θὰ ἀνατρέψῃ τὰς τραπέζας τῶν Κολλυβιστῶν (αὐτοὶ ποὺ ἄλλαζαν τὰ νομίσματα) γιατί ἐκεῖ οἱ

Ἑβραῖοι ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἤρχοντο καὶ ἄλλαζαν τὰ νομίσματά τους μὲ Ἑβραϊκὰ δηναῖρια καὶ τὰς υποδιαίρέσεις τοῦ δηναρίου, ὡς οἱ κοδράνται. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ αὕτη ἡ διαχρονικὴ ἀναδρομή:

«Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῇ Ἱερῷ καὶ τὰς τραπέζας τῶν Κολλυβιστῶν ἀνέτρεψε».

καὶ τοὺς ἐκφραγγέλωσεν εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς:

«Ὅτι ἐποιήσατε τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου, εἰς οἶκον ἐμπορίου. (Ἰωάν. 2.15).

«Καὶ ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας καὶ τῶν Κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὰ κέρμα...

Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, οἶκον ἐμπορίου».

Ἀλλὰ ὅπως συμπληρωματικὰ μᾶς ἀφηγεται ὁ Ἁγ. Λουκᾶς ἐν τῷ Ναῷ λαμβάνουν χώραν συγκλονητικὰ γεγονότα, ὅχι ἐμφανῇ γιὰ ὅλον τὸν πολυποικίλον κόσμον, ἀλλὰ γι' αὐτὸν ποὺ ἔχει μάτια καὶ βλέπει καὶ αὐτιά ποὺ ἀκούει. «Ὁ ἔχων ὦτα, ἀκούειν ἀκούετω».

Καὶ ἡμεῖς οἱ εὐρεθέντες ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Χάριτος «ἀκούομεν» τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν καὶ σκιρτῶμεν ἀπὸ ἀγγαλίαςιν, διότι ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος ὑπεδέχθη (ἐξ οὗ καὶ Ὑπαπαντῇ) τὸν Ἰησοῦν, ὁ γέρων Συμεὼν, ὁ λευίτης, ὁ ὁποῖος ἦταν «κεχρηματισμένος» ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, νὰ μὴ ἰδῇ θάνατον, ἕως οὗ πᾶσῃ στὰ χέρια του, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

«Τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἰδῇ, τὸν Χριστὸν τοῦ Κυρίου»

Καὶ συντετριμμένος, ὁ Συμεὼν ἀπὸ θεῖον συγκίνησιν ἀναφωνεῖ:

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ Σωτήριόν σου ὃ ἡτοίμασες κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ».

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀκούεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νυχθήμερον, πρὶν ἀπαγγελθῇ ἀπὸ τὸν Ἱεροψάλτην τὸ Τρισάγιον (Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, Ἐλέησον ἡμᾶς) κ.λπ.»

Εὐτυχῶς ὅλοι τὸ γνωρίζομεν, ἀλλὰ λίγοι τὸ ἔχουν ὀρθῶς ἐντοπίσει ἐν τῇ ζωῇ των. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν,

πρεσβύτης λέγεται, δηλ. μεγάλος εἰς τὰ χρόνια, καὶ καταξιώνεται νὰ πιάσῃ τὸν Κύριον τῆς Δόξης εἰς τὰ χέρια του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ὑψιστον, τὴν ἀπόλυσιν ἀπὸ τὸ «βεβαρημένον» ἀπὸ τὰ χρόνια, σκῆνος του.

Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκτομίζει πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον εἶναι ἄκρως προφητικά, καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἄκρως ἀληθῆ.

Ὅτι τὸ βρέφος ποῦ κρατεῖ ἡ Θεοτόκος εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ κείμεν εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν». Καὶ τῷ ὄντι ὁ ἴδιος ὁ τεσσαρακονθήμερος μᾶς λέγει ὅτι ἄλλοι θὰ τὸν πιστεύσουν (οἱ τεταγμένοι διὰ σωτηρίαν) καὶ ἄλλοι θὰ τὸν ἀγνοήσουν, θὰ τὸν σταυρώσουν, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ κριθοῦν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ του.

Ἄλλοῦ γνωρίζομεν μᾶς λέγει ὁ Κύριος ὅτι εἶναι: «Ὁ λίθος ὁ ἀποδοκιμασμένος παρὰ τῶν οἰκοδομούντων οὗτος δὲ ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας» (Λουκ. 20.17).

«Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομούντες οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας».

γινωσκόν τὸ ὁποῖον, ἐπικυρώνουν ὁ Ψαλμωδὸς Ψαλμ. ΡΙΖ.22 καὶ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας εἰς τὸ Κεφάλαιον ΚΗ. 16.

Καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι δὲν ἦλθεν βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν (Ματθ. 10.34).

«Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ... κ.λπ.».

καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα τὰ δέχονται οἱ ἐν Χριστῷ βιοῦντες μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως, γιατί εὐρίσκονται εἰς τὴν χωρείαν τῶν πιστευόντων, ποῦ καμμιὰ δύναμις εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς χωρίσῃ ἀπ' Αὐτόν, ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος εἰς τὴν Ρωμ. 8.35 ἐπιστολὴν του.

«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, θλίψις ἢ στεναχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός...»

Καμμιὰ δύναμις, δὲν εἶναι ἰκανὴ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς ποῦ ὁ Κύριος εὐρίσκεται μεταξὺ αὐτῶν, καὶ πιστεύουν σ' αὐτόν, ὅτι εἶναι ὁ Σωτὴρ τῶν, ὁ Λυτρωτὴς τῶν, καὶ ὁ Παντοδύναμος Κύριος τῶν.

Καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἅγ. Συμεὼν πρὸς τὴν Θεοτόκον τὴν νέαν Κόρην τῶν 15 ἐτῶν.

«Σοῦ δὲ τὴν καρδίαν διελεύσεται ρομφαία, (Λουκ. Β' 35).

«Σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί».

Δηλαδή διὰ τὸ πάθος τῆς σταυρώσεως, ποῦ θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὕστερα ἀπὸ 33 χρόνια ἢ μήτηρ Του, ἀλλὰ παράλληλα μ' αὐτὴν τὴν ρομφαίαν θὰ ξεσκεπαστοῦν οἱ διαλογισμοὶ τῶν πολλῶν! Καὶ ἂς ἀποτανθῶμεν στὴν γνώμην ενός νέου σχολιαστοῦ:

«Διὰ νὰ ξεσκεπασθοῦν πολλῶν καρδιῶν οἱ διαλογισμοὶ καὶ αἱ διαθέσεις ποῦ ἦσαν μέχρι τῶρα ἀπόκρυφοι, ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν τοῦ Μεσσίας».

Προτοῦ ὅμως κλείσωμεν τὰ τῆς Ὑπαπαντῆς, σωστὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶπεν καὶ ἐλάλησεν στενωπρῆς τῇ φωνῇ ἐν τῷ Ἱερῷ ἢ Ἄννα ἐτῶν 84, ποῦ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ νυχθήμερον ἐν τῷ Ναῷ κατηξιώθη νὰ γίνῃ ἡ ζῶσα φωνὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ «ἀνθομολογεῖτο» ὅτι τὸ βρέφος αὐτὸ εἶναι «Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Ἀρχὼν τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων, ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ Παντοδύναμος Κύριος».

Κατηξιώθη ἡ Ἄννα ἢ Φανουήλ, ἐκ τῆς φυλῆς Ἀσὴρ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, διότι ἐν συνεχῇ δεήσει καὶ προσευχῇ εὐρίσκετο ἐν τῷ Ναῷ ἀγαπήσασα τὸν Κύριον ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας τῆς, νηστεύουσα καὶ ἀγρυπνοῦσα ἐν τῷ Ἱερῷ.

Γιὰ νὰ φθάσωμεν καὶ ἡμεῖς κάπως νὰ κατανοήσωμεν τὰ τῆς Ὑπαπαντῆς, θὰ πρέπει καὶ ἡμεῖς ἐν κόποις καὶ μόχθοις περισσοτέρως (ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος) διὰ νὰ τύχωμεν αὐτῆς τῆς θείας χαρᾶς καὶ εὐλογίας.

Ἀκολουθοῦντες δὲ τὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ μετὰ τὴν ὑψίστην ἀλληγορίαν ὅτι οἱ νεοσσοὶ περιστερῶν «ἀπεικονίζαν» τὴν ἑλλειψιν κακίας, αἱ δὲ τρυγόνες τὸ τῆς σωφροσύνης ἐνδύμα ἂς ντυθῶμε καὶ μεῖς αὐτὰς τὰς θείας ἀρετὰς, διὰ νὰ τύχωμεν ἐλέους, τώρα μάλιστα ποῦ σταθερὰ εἰσερχόμεθα ἐν τῷ Ἱερῷ Ἀγῶνι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Γένοιτο.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Παρόραμα

Λυπούμεθα διὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδημοσιεύθη, ἐκ παραδρομῆς, ἀλλῇ ἀντὶ ἄλλης.

Λόγος Ἐκφωνηθείς ἐν τῇ αἰθούσῃ Μακεδονικῶν Σπουδῶν

Ὁρθοδοξία. Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

Ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητοί καὶ προσφιλεῖς διὰ τοῦ μηνύματος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους 1987 διεκηρύξαμεν ὅτι τοῦτο θὰ ἀφιερωθῇ εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας τῆς Ἀγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς συνελευσίσεως, τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ τῆς Βηθυνίας ἐν ἔτῃ 787 κατὰ τῶν εἰκονομάχων καταδικάσαντα τούτους καὶ ἀποδώσαντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐπρέπειαν Αὐτῆς.

Σήμερον λοιπὸν ποὺ ἡ Ἀγία κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει τὰ νικητήρια Αὐτῆς, καὶ ἡμεῖς ὡς ποιμὴν καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀποστολικῆς ταύτης τῶν Θεσσαλονικέων Μητροπόλεως σπεύδομεν νὰ συνεορτάσωμεν μεθ' ὑμῶν τῶν προσφιλῶν ἡμῶν τέκνων καὶ νὰ συνεφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν πατέρων ἡμῶν κατὰ πάσης αἰρέσεως ἰδία δὲ καὶ κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ κρύπτονται κάτω ἀπὸ διάφορα σχήματα καὶ σχηματισμοὺς μηδὲ ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ σχήματος τῶν Ὁρθοδόξων ἀπολειπόμενοι.

Σήμερον ἀδελφοί καὶ πατέρες οἱ θόλοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐδονήθησαν ἀπὸ τὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα συνέθεσαν πνευματοφόροι καὶ Θεολόγοι πατέρες διὰ τὰ ἐξυμνήσαντες τοὺς θριάμβους τῆς — Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας — καὶ νὰ διατρανώσουν τὸ Ὁρθόδοξον Πιστεύω τὸ ὁποῖον ὑπερασπίσθησαν μὴ φεισθέντες καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς προσκαίρου ζωῆς θυσιάσαντες ταύτην εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως διακηρύττοντες ὅτι «οὐκέτι τῶν ἀσεβῶν, αἰρετικῶν νῦν ἡ Ὁφρὺς αἱρεται ἢ γὰρ Θεοῦ δύναμις τὴν Ὁρθόδοξίαν ἐκράτυνε» (Θεοφάνης Γραπτός). Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνο τὸ ὅτι οἱ θόλοι τῶν Ναῶν ἐδονήθησαν, τὰ μηνύματα αὐτὰ τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου πρέπει νὰ ἀγγίξουν καὶ τὰς λεπτὰς χορδὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ νὰ τὰς διεγείρουν ἐναντίον τῶν σημερινῶν προβατοσκήμων λύκων ποὺ λυμαίνονται τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐκδιώξουν τούτους ἐξω τῆς μάνδρας κἂν Πατριάρχαι εἰσὶν οὗτοι, κἂν Μητροπολίται, κἂν Ἐπίσκοποι ἢ ἐκ τοῦ ὅλου καταλόγου τῶν κληρικῶν οἱ αὐτῶν ἀκόμη τῶν τὴν ἀρχὴν περιβεβλημένων. Καθὼς ὁ Μέγας τῆς Καισαρείας φωστήρ παραγγέλει πρὸς τοὺς κληρικούς «Μὴ ἐντραπῆς τοὺς ἐνδόξους τῆς γῆς μηδ' αὐτὸν τὸν τὸ διάδημα περικείμενον».

Πῶς λοιπὸν τέκνα ἀγαπητά νὰ θέσωμεν τοὺς μαργαρίτας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως ἐνώπιον τῶν χοίρων; πῶς νὰ προδώσωμεν ὡς ἄλλος Ἰούδας τὴν ὁμολογίαν ἡμῶν μάλιστα δὲ φθείνοντος τοῦ περιλαλήτου 20οῦ αἰῶνος, τοῦ τόσο φημισμένου διὰ τὰ ἐπιτεύγματα ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων; πῶς νὰ γίνωμεν Ριψάσπιδες ἀντὶ μιᾶς φωνῆς προερχομένης ἀπὸ τὴν γῆν καὶ μὴ δυναμένης νὰ φοβίσῃ οὔτε αὐτὰ ἀκόμη τὰ νήπια;

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διάγομεν εἶναι πονηραὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅσον εὐεργετοῦνται ἀπὸ τὸν Θεὸν τόσο πονηρότεροι γίνονται ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι «οἱ πονηρεύμενοι ἐξολοθρευθήσονται» διὰ τοῦτο μὲ ἀγαθὴν πρόθεσιν ἂς ψάλλωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἱεροῦ ὑμνωδοῦ «Θοῦ Κύριε τῇ σῇ Ἐκκλησίᾳ κραταίωμα ἀκλόνητον διαμένειν, εἰς αἰῶνα αἰῶνος τῷ σάλῳ τῶν αἰρέσεων».

Ὅπως «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» ἔτσι καὶ ἡ Ἀγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία ἢ στερεωθεῖσα ἐπὶ τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι μένει ἀπαρασάλευτος ἐκ τε τῆς εὐαγγελικῆς καὶ πατερικῆς διδασκαλίας ὅπως διευτυπώθῃ αὕτη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Συνόδων.

Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς ὁ τελειωτὴς τῆς πίστεως ἡμῶν ἐξεφώνησε τὰ «Οὐαί» ἐναντίον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐξεφώνησε τὸ «ἀνάθεμα» ἐναντίον τῶν αἰρέσεων ὅχι διότι ἡ Ἐκκλησία πάσχει ἀπὸ ὑστερία ἢ στείρον φανατισμὸν ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν ἀλλὰ ἀφοῦ πρῶτον διελέχθη μετ' αὐτῶν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ φωτίσῃ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας τὰς σκοτισμένας διανοίας αὐτῶν ποὺ παραχαράττουν τὴν ἀλήθειαν καὶ νοθεύουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τότε μόνον χρησιμοποίησε τὴν παιδευτικὴν αὐτῆς Ράβδον τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὴν ἐξουσίας ἀπευθύνουσα τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα.

Ἐὰν ἀδελφοί καὶ πατέρες ἡδύνατο χερί ἀνθρώπου διὰ τοῦ χρωστήρος νὰ σκιαγραφήσῃ τὴν σημερινὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μάλλον θὰ κατέφευγε εἰς τὸν Ἑθνικὸν ποιητὴν Δ. Σολωμὸν νὰ τοῦ τὴν περιγρᾶψῃ ὅπως περιέγραψε καὶ τὴν Ἐλευθερίαν εἰς τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ τότε διὰ τῶν μελανότερων χρωμάτων θὰ σκιαγραφοῦσε αὐτήν. Διὰ τὸ ἐρώτημα δὲν χρειάζεται ἀπάντησιν,

άρκει ένα φευγαλέο βλέμμα εἰς τὸν ἡμερήσιο τύπον καὶ θὰ φρίξωμεν εἰς ποῖον κατάντημα ἔφεραν τὴν Ἐκκλησίαν αἱ Ἄρχοντες καὶ οἱ ποιμένες. Αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ θράσος καὶ μῖσος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ποὺ παραχαράττουν τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν.

Αὐτὴ ὅμως ἡ πολυπαθὴς καὶ πάντοτε νικῶσα Ὁρθοδοξία διὰ τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς νίκης αὐτῆς κατὰ τῶν εἰκονομάχων δὲν ἀπευθύνει τὸ μήνυμα τῆς νίκης μόνο εἰς τοὺς ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου παρεμβολῆς εὐρισκομένους, ἀλλὰ ἀνησυχεῖ καὶ ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα καὶ καλεῖ τοὺς ποιμένας νὰ ἐνδυθοῦν τὸν ἀποστολικὸν ζῆλον καὶ νὰ ὀπλισθοῦν μὲ τὸ θάρσος τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας νὰ ἐπαγγυηνοῦν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων διότι οἱ «καιροὶ οὐ μενετοί».

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγία καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης πανηγυρίζουσα σήμερον καὶ τιμῶσα μετ' εὐλαβείας, οὐ τῆς τυχούσης, τὴν Ἀναστήλωσιν τῶν πανσεβασμίων καὶ Ἱερῶν Εἰκόνων τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν νίκην τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης ἐναντίον τῶν ποικιλυνύμων ἐχθρῶν αὐτῆς τὸ τρόπαιον τῆς Ἀγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τολμᾷ νὰ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ διότι καὶ αὕτη συνηγωνίσθη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Πίστεως.

Διὸ περαίνων τὴν παροῦσαν ἀναφωνῶ μετὰ τῶν 365 Θεοφόρων Πατέρων τῶν συγκροτησάντων τὴν Ἀγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

+ Ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα Γεν. Γραμματέα τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὧν θείαν ἀπτίλῳιν καὶ κραταιὰν θείαν ποιμαντορίαν του ἐν τῇ Συμπρωτεύουσῃ.

Τὰ Μυρίπνοα ἹΑθνή ἹΗ Ἀγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν σεβασμίαν ἁγίαν προσωπικότητα ὅλες αἱ γενεὲς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦς χρόνους τῆς ἐμφανισέως της ἐν τῷ Χριστιανικῷ Προσκήνῳ, κύπτουν τὴν κεφαλὴν των, διὰ τὸ ψυχικόν της κάλλος τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσύλληπτον.

Εἶναι ἀπ' αὐτὲς τῆς ἁγίας μορφῆς ποὺ ἡ ἀπαστράπτουσα προσωπικότητά της καταυγάζει ὁλόκληρον τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Στερέωμα. Ἡ Ἀγία Φιλοθέη εἶναι τέκνον τῶν τελευταίων χρόνων, πρὸ τῆς μελλούσης νὰ καταρρεύσῃ Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐπέλεξε μεταξύ ἐκλεκτῶν ἀπεσταλμένων διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ, τὴν αἰμάσουσαν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ ὑπόσταςιν μ' αὐτὸν τὸν Ἀγγελὸν τῆς διακρατήσεως τῶν Ἱερῶν ὑποθηκῶν καὶ ὁσίων.

Ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας ἡ Ἀγία κατὰ τρόπον θαυματουργικόν ἀπὸ εὐσχήμονος γονεὺς τῷ 1522 μὲ γενήτορα τὸν Ἀγγελὸν Μπενιζέλον ἄρχοντα καὶ λόγιον τοῦ 16ου Αἰῶνος, καὶ ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου. Ἐτυχε μορφώσεως (οὐ τῆς τυχούσης) λόγῳ τῆς σκληρᾶς σκλαβιάς τῶν ἀλλοφύλων, πράγμα τὸ ὁποῖον, τὴν ἐβοήθησεν διὰ νὰ ριφθῇ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της εἰς τὴν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν. Ἀχόρταγα ἀφορμείωνε ὅ,τι διά-

βαζε, καὶ ἐν προσοχῇ, ἐγκρατεία καὶ προσευχῇ εὐρισκομένη, ἀρνήθηκε τὰς περαιτέρω γαμηλίους προτάσεις τῆς ἐποχῆς. (Ζήσασα μόνον τρία ἔτη μετὰ τοῦ ἀνδρός της σὰν ἄλλη Ἄννα Φανουήλ, τὴν Προφήτιδα). Ὡραία καὶ πλουσία ποὺ ἦταν, ἦτο τὸ μῆλον τῆς ἐριδος τῶν τότε μνηστήρων ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὰ μέτρα τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ κάλλους της. Ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ τὰς νέας προτάσεις, παρ' ὅλας τὰς διηνεκεῖς ὀχλήσεις τῶν γονέων της, διότι αὐτοὶ ἠθελον διάδοχον, ἀλλὰ αὐτὴ ὡς μόνην ἔφεσιν ἔχουσα τὴν κατὰ Θεὸν ἁγίαν βιωτὴν, τὴν ἔφεραν κοντὰ εἰς τὸν θεῖον Νυμφαγωγόν, γοητευμένη πάντα ἀπὸ τὸ πρότυπον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, Ἀγ. Βαρβάρας, Ἀγ. Χρηστίνης καὶ ὅλης τῆς πλειάδος τῶν θείων γυναικῶν τὰς ἀφιερωμένας ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν τὸν Κύριον.

Ἡξιώθη καὶ περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ ἠργάσθη νυχθήμερον ἐν Κυρίῳ, ἐν προσευχῇ, νηστείᾳ καὶ ἄκραν διάκρισιν φαινόμενα ἀγιότητος καὶ κοινωνικῆς φιλανθρωπίας.

Εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα ἡ Ἀγία ὑπῆρξεν ὑπὲρ τῆς ἀνθρώπινες δυνάμεις, ἀφθαστος καὶ παρ' ὅλας τὰς ἀντιξοότητας τὰς ὁποίας τῆς παρουσίᾳσαν οἱ Κατακτηταί, πάντοτε κατῴρθωνε καὶ τῆς ὑπερνικοῦσε, συνεργεῖα πάντοτε τοῦ Κυρίου της, δαπανή-

σασα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν της.

Ἡ Μονὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐμόναζε, ἦτο ὄχι μόνον κρυσφύγετον τῶν ἀναξιοπαθούντων ἢ ἐκείνων ποῦ ἐδιώκοντο ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς, ἀλλὰ κοτὶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, διὰ πάντα προσφεύγοντα εἰς αὐτήν. Οὐδεὶς ἔφευγε κενός, οἱ πάντες εὕρισκον τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πόνου καὶ τῆς παρηγορίας, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τὸν Ξενῶνα της. Ὡς ἐγράφη παρὰ τῶν σχολιαστῶν της ἑκατοντάδες γυναικῶν παρθένων ἐσώθησαν αἱ ὁποῖαι προφανῶς θὰ ἐπιπτον θύματα ἐξισλαμισμού!

Ἐκεῖνο, ὅμως ποῦ κατεγράφη ἡ Ἱστορία χρυσοῖς γράμμασιν ἦταν πῶς ἡ Μονὴ τῆς ὁσίας Φιλοθέης, μὲ 200 μοναχὰς ἦταν ἐργαστήριον ὄχι μόνον τῆς πνευματικῆς κατάρτισεως, καὶ σωτηρίας ἀλλὰ καὶ σωστὸν ἐργαστήριον τῆς θύραθεν παιδείας. Ἐκεῖ οἱ ἀναλφάβητοι εὕρισκον τὸ φῶς τῆς κατὰ κόσμον μορφώσεως, ἀλλὰ ἡ διδασκομένη παιδεία εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἀγίας Φιλοθέης ἐμπλουτισμένη ἀπὸ τὴν κατὰ Θεὸν παιδείαν τῆς ὁσίας Ὁρθόδοξου ὕμνολογίας καὶ τῶν πατερικῶν συγγραμμάτων, ἦταν ἀνωτέρα θὰ ἐλέγαμεν τῆς σήμερον παιδείας ἡ ὁποία εἶναι συσκότησις καὶ ὄχι κατὰ Θεὸν διαφώτισις. Ἐπ' αὐτοῦ ὅλοι οἱ νεώτεροι Ἱστορικοὶ καὶ ἰδίᾳ ὁ Δ. Καμπούρογλου ἐξαίρουν μὲ ἐνθουσιώδη λόγια τὸ συντελεσθὲν ἔργον της κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν. Δὲν παραθέτομεν τὰς γνώμας των, ἀλλὰ προκαλοῦμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας νὰ ἀναγνώσουν τὸν σημερινὸν Πανεπιστημιακὸν Καθηγητὴν τῆς Φιλολογίας κ. Ν. Τωμαδάκη, ὁ ὁποῖος ἔχει πλέξει τὰ καλλίτερα ἐγκώμια δι' αὐτήν.

Μ' αὐτὴν τὴν σκέψιν διακατεχόμενοι λυπούμεθα διὰ τὸ κατάντημα τῆς σημερινῆς παιδείας, ἡ ὁποία εἶναι ἀνιστόρητος, χωρὶς «βάθρον» τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων αὐτὴ ποῦ ὑπῆρξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὄχι μόνον τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Μεσαιῶνος, ποῦ ἀπὸ τοὺς ὀρνητὰς χαρακτηρίζεται ὡς «σκοταδισμός». Οὐαὶ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς στειρότητος. Ἀραγε διάβασαν τὰ συγγράμματα τῶν τελευταίων πατέρων, ὅπως Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Σοφοῦ Βρυενίου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμῶ τοῦ Νικοδήμου; Νομίζουμε πῶς αὐτά, δὲν τὰ ἀντίκρυσαν καθόλου ἔστω καὶ κατ' ὄψιν. Ἀλλὰ ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ τὸν λόγον λόγῳ χώρου εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας φύλλον.

Παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἀγρίαν μαστίγῳσιν τῶν βαρβάρων Ὀθωμανῶν τὴν ὁποίαν ὑπέστη στὶς 3 Ὀκτωβρίου 1588, καὶ τὸ σκῆνωμά της τὸ παρέλαβον οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὸ ἐνεταφίσαν μὲ ὕμνωδίας καὶ θυμιάματα. Τοῦτο θαυματουργικῶς εὐρέθη ἀργότερον σώον καὶ ἀκέ-

ραιον καὶ ἀναδίδον ἄρρητον εὐωδίαν, τὸ δὲ ἔτος 1.600 μ.χ. ἀνεκρηύχθη παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀγία.

Σήμερον τὰ λείψανά της φυλάσσονται μετ' ἄκρας εὐλαβίας καὶ προσοχῆς εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

Αὕτῃ ὑπῆρξε ἡ Ἀγία Φιλοθέη, ἡ ὑψικόρμος δρῦς ἡ ὁποία δικαίως διακρατεῖ τὸν τίτλον τῆς ἁγίας Φιλοθέης μὲ τὴν προσωνυμίαν τῆς Ἀθηναίας καὶ ἡ ὁποία σκέπει καὶ φρουρεῖ μετὰ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀεροπαγέτου τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν διατηρεῖ ἄτρωτον διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Μ' αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ὡς νωπὰ ἄνθη τῆς εὐλαβείας μας καὶ τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὴν ἀξιομακάριστον Ἀγίαν Φιλοθέην, ἡ ὁποία ἐορτάζει σήμερον τὴν 19ην Φεβρουαρίου τὴν μνήμην της, ἃς θελήσῃ ἐν τῇ ἀγάπῃ της νὰ σταθῇ ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀνομιμάτων μας, ἐνώπιον τοῦ δικαίου καὶ ἀδεκάστου Κριτοῦ.

Ἀρχιμανδρίτης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Τῷ Προκαθημένῳ τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος κ.κ. Χρυσοστόμου Β' ἡ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ εὐχεται ἔτη πολλά, εὐδαίμονα, πλήρη χάριτος καὶ θείας δραστηριότητος.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐκτὸς Ρωσίας ἐν κοινωνίᾳ εὐρισκομένη μετὰ τῆς ἡμετέρας ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἐκοινοποίησε ἡμῖν τὰ κατωτέρω ἔγγραφα τὰ ὁποῖα δημοσιεύομεν πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν διὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας μας.

**Synod of Bishops
of the Russian Orthodox Church
Outside of Russia.**

75 EAST 93rd STREET, NEW YORK, N.Y. 10128
Tel. # (212) 534-1601

Σύνοδος Ἐπισκόπων
τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
Ἐκτὸς Ρωσίας

75 EAST 93RD STREET, NEW YORK, N.Y. 10128
Τηλ. (212) 534-1601

16/29 Δεκεμβρίου 1986

Αἰδεσιμώτατον Λάζαρον Χατζηγιαννάκη
C/O DR. Ἀλέξανδρον Καλόμοιρον
Θεμιστοκλῆ Σοφούλη 38
Θεσ/νίκη, Ἑλλάδα.

Ἀγαπητέ πάτερ Λάζαρε,

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων στὴν πρόσφατη συνάντησή στο Μόντρεαλ Καναδᾶ τῆς 25-27 Νοεμβρίου 1986 συνδισκέφθη ὅσον ἀφορᾷ τὴν χειροτονίαν σας εἰς βαθμὸν ἱερέως ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην (Ἀρχιεπίσκ.) Βιτάλιον, γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ Μοναστήρι στὶς Οἰνοῦσες καὶ τὸ κοινὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ Ἐπίσκοποι θεωροῦν ἀκατάλληλον καὶ ἀντικανονικὸν γιὰ ἓνα κληρικὸν χειροτονημένον ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μνημονεύῃ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκτὸς Ρωσίας, διαμένοντας σὲ ἔδαφος μιᾶς ἄλλης τοπικῆς αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν λοιπόν, σὰς προτείνομεν νὰ ζητήσετε νὰ γίνετε δεκτὸς ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ ὁποῖα εἶναι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου.

+ Ἱλαρίων

Ἐπίσκοπος Μανχάτταν
Τ.Σ. Ἀναπληρωματικὸς Γραμματεὺς
Ἱ. Συνόδου

**Synod of Bishops
of the Russian Orthodox Church
Outside of Russia.**

75 EAST 93rd STREET, NEW YORK, N.Y. 10128
Tel. # (212) 534-1601

Πανοσιώτατον
Ἱερομ/χον Θεοδώρητον (Μαῦρον)
Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Θεοδώρων
Πάρον, Ἑλλάδα.

Ἀγαπητέ Πάτερ Θεοδώρητε,

Ἐχει πληροφορηθεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ὅτι δὲν διαμένετε πλέον εἰς τὸ Ἀγ. Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, διὰ τὸ ὁποῖον χειροτονηθήκατε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην (Ἀρχιεπίσκ.) Βιτάλιον, ἀλλὰ διαμένετε εἰς τὴν Πάρον.

Θεωροῦμεν ἀκατάλληλον καὶ ἀντικανονικὸν γιὰ ἓνα κληρικὸν χειροτονημένον ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μνημονεύῃ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκτὸς Ρωσίας, διαμένοντας σὲ ἔδαφος μιᾶς ἄλλης τοπικῆς αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν λοιπόν, τὴν ἀλλαγὴν τῆς διαμονῆς σας προτείνουμε νὰ ζητήσετε νὰ γίνετε δεκτὸς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἀληθινῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὁποῖα εἶναι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου.

+ Ἱλαρίων

Ἐπίσκοπος Μανχάτταν
Τ.Σ. Ἀναπληρωματικὸς Γραμματεὺς
τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἀπαντᾷ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος δι' ἐπιστολῆς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Ἡ Βραδυνή» εἰς τὰς διοχετευθείσας εἰς αὐτὸν ψευδεῖς πληροφορίας ἐν σχέσει μὲ τὰ διαδραματισθέντα εἰς τὴν παλαιοημερολογίτικὴν δίκην εἰς τὸ Δικαστήριον (Σχολὴν Εὐελπίδων).

«Κύριε Διευθυντά,

Έχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβὴ τ' ἀναγραφέντα εἰς τὸ φύλλον ὑμῶν τῆς 12/3 (ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἐξαγριώθηκαν οἱ παλαιο-ημερολογίτες καί... ξυλοκόπησαν τοὺς Μητροπολί-τες»), ὅτι κατὰ τὴν παλ/κὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ Πολυμ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν «οἱ πιστοὶ ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τρεῖς ἄρχιερεῖς (τοὺς Μητροπολίτας Φθιώτιδας Καλλίνικον, Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον καὶ Χίου Στέφανον) μὲ γροθιές. Στὴν προσπάθειά τους νὰ ξεφύγουν οἱ τρεῖς Μητροπολίτες, ἄρχισαν νὰ τρέχουν μαζί με τὸν δικηγόρο τους κ. Ἀναγνωστό-πουλον. Οἱ πιστοὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς κυνηγοῦν μέχρι τὴν... ὁδὸ Πατησίων. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ὁ Μητροπολίτης Εὐθύμιος ἀπαντοῦσε στερεότυπα μὲ τὶς ἴδιες ἀκατανόμαστες φράσεις τῶν πιστῶν».

Κατ' ἀπόλυτον τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν, δὲν ἐγρονθοκοπήθημεν καὶ δὲν ἐκυνηγήθημεν παρ' οὐδενός, οὔτε ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος παρευρέθη εἰς τὰ φανταστικὰ αὐτὰ ἐπεισόδια καὶ ὁ Μητρο-πολίτης Εὐθύμιος οὐδεμίαν ὕβριν ἐξεστόμισεν, ὡς καὶ οὐδεὶς ἄρχιερεὺς. Δὲν ἀπαντήσαμε διόλου, εἰς τὰς χυδαίας ὕβρεις των. Φειδόμενοι τοῦ ἀρχιερα-τικοῦ ἀξιώματος, ἐπεδείξαμεν Ἰώβειον ὑπομονὴν καὶ ἐπεκαλέσθημεν τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ὕβριστάς ἡμῶν, εὐρισκομένους ἐν ἐξάλλῳ καταστά-σει. Καὶ αὐτῷ ἀπεφεύχθη ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐπεισο-δίου τῶν καθ' ἡμῶν ὕβρεων. Μάρτυρες οἱ παρευρε-θέντες πλησίον ἡμῶν δικηγόρος κ. Σ. Κομισσόπουλος καὶ κ. Μ. Αὐγουλέας, ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Γεν. Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐπίσης, δὲν εἶναι ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀναγραφέν ὅτι «οἱ πιστοὶ εξαγριώθηκαν γιατί, ἐνῶ ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι δὲν θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως, γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἀθέτησε τὸν λόγο του». Οὐδεμίαν εἰς οὐδένα ἔδωσα τοιαύτην ὑπόσχεσιν, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ δώσω, διότι ἡ ἐκτέλεσις ἢ οὐ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ ἰδιοκτῆμονος Σωματείου καὶ οὐχὶ τοῦ Γ. Γραμματέως αὐτοῦ, ὡς τυγχάνει ἡ ἐλαχιστότης μου. Ἐὰν ἐγνωρίζομεν τὸν μεταδώ-σαντα ὑμῖν τὰς ἐν λόγῳ πληροφορίας, θὰ κατε-φυγομεν εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

Ταῦτα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς τρωθείσης ἀρχιερατικῆς ἡμῶν τιμῆς.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ ἐν Χριστῷ Εὐχῶν.

Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.

Θεσσαλονίκης

Εὐθύμιος

Τὸ 40θήμερον Μνημόσυνον τοῦ Θεοδώρου Μαριόλη

Ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν, 22 Μαρτίου καὶ ὥραν 10 π.μ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς «Ἀγίας Μαρίνης» Κορυδαλλοῦ τὸ 40θήμερον Μνημόσυνον τοῦ ἀει-μνήστου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ ἡμῶν Θεοδώρου Μαριόλη, οἰκονομικοῦ συμβούλου καὶ διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλά-δος, τὸ ὁποῖον μετὰ βαθείας συγκινήσεως παρηκο-λούθησε τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Παρέστησαν περίλυποι ἡ βαρυπενθοῦσα σύζυ-γός του κα. Χαρίκλεια, αἱ δύο θυγατέρες του καὶ οἱ γαμβροὶ του μετὰ τῶν ἐγγόνων του, οἱ ἀδελφοὶ του Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ὁ ὁποῖος καὶ προέστη τῆς Ἐπιμνημοσύνου Ἀκολουθίας, οἱ κ.κ. Πέτρος καὶ Ἰωάννης, αἱ ἀδελφαὶ του καὶ λοιποὶ συγγενεῖς του, οἱ συμπατριῶται του καὶ οἱ φίλοι του.

Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τιμῶσα τὰς ἀρε-τάς του καὶ τὰς προσφερθείσας πρὸς αὐτὴν πολυ-τίμους ὑπηρεσίας του, παρέστη διὰ τοῦ Σεβασμιω-τάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου λειτουργήσαντος καὶ πλειάδος κληρικῶν αὐτῆς. Πα-ρέστησαν αἱ μοναχαὶ Μαρίνα, καθηγουμένη τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Κορυδαλλοῦ καὶ Ἡσυχία, ἐκπρόσωπος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου Κο-ρυδαλλοῦ.

Τὸ μνημόσυνον ἐτίμησαν ὁ Βουλευτὴς κ. Η. Βουγιουκλάκης, ὁ ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Χ. Ἀγραπίδης ὁ ἀντιστράτηγος ἐ.ά. κ. Μ. Λιναρᾶς, ὁ δικηγόρος Ν. Αναγνωστόπουλος, ὁ κ. Γ. Πουλαν-τζακίδης, ὁ δικηγόρος κ. Σ. Κομισσόπουλος, ὁ κ. Χ. Χαλβατζῆς, ὁ κ. Μ. Αὐγουλέας κ.ά. Ὁ κ. Ἀνα-γνωστόπουλος, στενὸς συνεργάτης τοῦ ἐκλιπόντος, ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ Σωματείου, ἐξεφώνησε ἐπιμνημόσυνον λόγον. Γενομένης ἀπομαγνητοφω-νῆσεως αὐτοῦ (ὡς ἀπὸ μνήμης ἐκφωνηθέντος), παραθέτομεν περικοπὰς του, μὴ δυνάμενοι νὰ τὸν δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον, ἐλλείψει χώρου.

«Ὁ ἐκλιπὼν πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ, γόνος ἀρίστης Λα-κωνικῆς οἰκογενείας, γαλουχημένος ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων του μὲ τὶς ἀθάνατες Ἑλληνοχριστιανικὲς Παραδόσεις καὶ αὐστηρὲς οἰκογενειακὰς ἀρχὰς ἔλαβε μέρος κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν Πόλεμον, στὸ Ἀλβανικὸ Μέτωπο, ὡς ἐφεδρὸς ὑπολοχαγὸς Πεζικοῦ, ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη.

Ἐπεδόθη σὲ νομικὰς καὶ οἰκονομικὰς σπουδὰς καὶ διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν οἰκονομικὸς διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Κρατικῶν Μεταφορῶν, ἀναπτύξας ἀξιόλογο δράσην.

«Πρὸ 15ετίας ὁ μεταστάς προσήλθε στὴν Ἱερή Παρεμβολὴ τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπηρέτησε ὡς οἰκονομικὸς σύμβουλος καὶ διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, τὸ ὁποῖο λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, τῶν ἐδικῶν γνώσεων, τοῦ πνεύματος περισυλλογῆς καὶ τῶν ἱκανοτήτων αὐτοῦ, ἐγνώρισε ἡμέρες οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου, ὡς εἶμαι στὴ θέση νὰ γνωρίζω, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ στενῆς μετ' αὐτοῦ συνεργασίας μου, ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ Σωματείου.

Μπορῶ νὰ πῶ, χωρὶς τὸ φόβο διαφεύσεως, ὅτι ὁ θάνατός του εἶναι μεγάλη ἀπώλεια, ἀληθινὰ δυσαναπλήρωτη γιὰ τὸ Σωματεῖο καὶ γενικώτερα γιὰ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τὸν Παλ/τῶν στὸν οἰκονομικὸ χῶρο!.

« Ἀγαπητοί, ἐὰν μπορούσα νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὴ Θεοφιλῆ ψυχὴ του, θὰ τοῦ ἔλεγα: «Πολυαγαπημένε μας Θεόδωρε, ὑποκλίνομαι μὲ βαθειὰ συγκίνηση ἐνώπιον τῆς ἀγαθῆς μνήμης σου. Ἐφυγες ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ματαιότητος, καὶ ἐπορεύθης πρὸς τὴν αἰωνία μακαριότητα ποὺ δὲν ὑπάρχει «λύπη, πόνος ἢ στεναγμός», καὶ ἔφυγες, μὲ ἡρεμὴ καὶ ἀδιατάρακτὴ τὴν συνείδηση καὶ μὲ πλήρη τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίηση ὅτι ἐξετέλεσες στὸ ἀκέραιο τὸν προορισμὸ στὸν πρόσκαιρον αὐτὸ κόσμον, σαν Χριστιανὸς καὶ σὰν Ἕλληνας. Ὑπῆρξες ὑπόδειγμα συζύγου, οἰκογενειάρχῃ, πατέρα ἁδελφοῦ, συγγενοῦς φίλου καὶ πατριώτου. Μὲ μιὰ φράση ἀναδείχθηκες ἄξιος Χριστιανὸς καὶ ἄξιος Ἕλληνας! Καὶ ἐτίμησες τὴν οἰκογένειά σου. Ἐτίμησες τὴν ἀβρὰ γενετείρά σου, τὴν εὐάνδρον Λακωνία. Ἐτίμησες τὴν Ἱερὴ Παρεμβολὴ καὶ τὴ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, τιμῶσα τίς ἀρετὲς σου καὶ τίς προσφερθεῖσες ἀνεκτίμητες πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίες σου, συμπαρίσταται στὸ μνημόσυνό σου, διὰ τοῦ Παναγ. Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, λειτουργοῦντος, καὶ πλειάδος κληρικῶν αὐτῆς. Τέλος, ἐτίμησες καὶ τὴν φιλότιτὴ Πατρίδα, χύσας τὸ αἷμα σου γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Ἐθνικὴ τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Τώρα ἀπόκειται σοι ὁ τῆς Δικαιοσύνης Στέφανος» κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου. Εἴμεθα βέβαια ὅτι ὁ Μεγάλος Δικαιοκρίτης καὶ Στεφανοδότης Θεὸς «ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ δικαιοσύνας ἀγαπῶν» θὰ σοῦ τὸν ἀπονείμῃ.

Αἰωνία καὶ αἰνετὴ ἡ μνήμη σου κατενώπιον τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος «ὕμνωνοντων»!

ΕΠΙ Τῆς ΘΕΙΑς ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ἱερά Πανηγυρὶς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἁγίου
Μάρκου Κορωπίου

Τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1986 Ἑορτὴν τοῦ Ἀρχidiaκόνου καὶ Πρωτομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Στεφάνου, ἐτελέσθη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἰς τὸ Κορωπί, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, θεία πανηγυρικὴ λειτουργία, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων αὐτοῦ.

Ἀπὸ πρωΐας πλῆθος πιστῶν προσήλθε μὲ «πού-λμαν» εἰς τὴν Σεβασμιάν Μονὴν καὶ παρηκολούθησε μὲ κατάνυξιν τὴν θείαν μυσταγωγίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Στέφανος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν εὐλαβεστάτων ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Ἀγγελολοπούλου καὶ Χρυσοστόμου Βάρκα, τῶν ἱερέων Κωνσταντίνου Βελέντζα καὶ Ἰωάννου Μουρίκη καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Τὸν Θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ Θεολογῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν Θεοφιλῆ ζωὴν καὶ τὸ ἐνδοξον τέλος τοῦ Ἀρχidiaκόνου καὶ «Πρωτοάθλου - τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ» καὶ εἰς τὴν ἀγωνιστικὴν δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς ἀκαينوτομήτου Ὀρθοδοξίας τοῦ ἐορτάζοντος σεπτοῦ ἱεράρχου.

Ἐγένετο καὶ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνας περὶ τῆς Μονῆς. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ Σεβασμιώτατοι μητροπολῖται Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, οἱ πανοσιολογιώτατοι ἀρχιμανδριταὶ Ἀνθιμος Καραμήτρος, Διονύσιος Καλάργυρος, Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, Χρυσόστομος Βάρκας, καὶ Ἀκάκιος Χαλίκος, οἱ αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς Κωνσταντίνος Βελέντζας καὶ Ἰωάννης Μουρίκης καὶ ὁ ἱερολογιώτατος διάκονος Γερόντιος Λουδάρος.

Παρεκάθησαν, ἐπίσης, ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ σύμβουλος τοῦ Γεν. Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κ. Χ. Καλιανιώτης, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελεγκτικῆς Επιτροπῆς τούτου κ. Μ. Αὐγουλέας, οἱ ἱεροψάλται κ. κ. Χρυσόστομος Γεωργιάδης, καὶ Μ. Φαμέλης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἐκκλησιασματος, οἱ ὁποῖοι παντοιοτρόπως ἐξεδήλωνον τὴν χαράν των καὶ ἱεράν ὑπερηφάνειάν των διὰ τὸν ἀγωνιστὴν ἀρχιερέα καὶ τὸν καλὸν ποιμένα.

Μεταμεσημβρίαν τὸν ἐορτάζοντα ἐτίμησε διὰ τῆς ἐπισκέψεως του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος.

Ἐκφράζοντες καὶ ἡμεῖς ὀλόθερμα συγχαρητήρια εἰς τὸ Ἅγιον Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν, εὐχόμεθα ὁλοψύχως αὐτῷ καὶ τῇ Θεοτιμῇ, Συνοδείᾳ του, τὰ ἔτη του ὡς πλεῖστα, ὑγιεινά, εὐφρόσυνα καὶ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀρωγὴν, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας τυγχάνει ἀξίως ἡγετικὸν στέλεχος καὶ ταμίας τοῦ Γενικοῦ Ταμείου ταύτης.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Μητρόπολις Πειραιώς και Σαλαμίνος Ἱερὰ Μονὴ Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος Αἰαντείου (Μοῦλκι) Σαλαμίνας.

Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἐγένετο πανηγυρική θεία λειτουργία, ὑπὸ τοῦ Παναγ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τοῦ Ἀρχ. Ἐπισκόπου π. Πολυκάρπου Μπεγνῆ καὶ ἱεροδιακόνου π. Γεροντίου Λουδάρου ἐν μέσῳ καλλιφώνων ψαλτῶν καὶ ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιάσματος τὸ ὁποῖον ἐσπευσε νὰ πληρώσῃ τὴν Ἱερὰν Μονὴν, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Ἡ καθηγουμένη Γερóντισσα, Μήτηρ Συγκλητική μετὰ τῶν Μοναζουσῶν ἀδελφῶν τῆς ἀδελφότητος προσέδωσαν ἰδιαίτεραν αἴγλην, διότι ὁλόκληρος ἡ νῆσος τῆς Σαλαμίνος εὐλαβεῖται τὴν «Φλεβαριώτισσαν» ποῦ ἀποτελεῖ σέμνωμα ὁλοκλήρου τῆς νήσου καὶ τῶν περιχώρων.

Κατὰ τὸ Κοινωνικόν, προτροπῇ τοῦ λειτουργούντος ἱεράρχου, ὠμίλησεν ὁ ἱεροκήρυξ κος Χρ. Χαλβατζῆς διὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς τεσσαρακονθήμερου, ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος, ἰδιαίτερως, δὲ διὰ τὴν παραβολὴν τοῦ ἁσώτου ἡ ὁποία συνέπιπτεν μετὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Ὑπαπαντῆς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος περίξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὁ ἅγιος ἱεράρχης ἐν κατακλείδι ὠμίλησεν ἐν ὀλίγοις καὶ εὐλόγησεν, τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπερέβαινε τοὺς χιλίους.

Παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν παρέκθησαν ἐκτὸς τῶν ἁγίων Ἐπιτρόπων, Ἱεροψαλτῶν καὶ ἄλλων φίλων τῆς ἱερᾶς Μονῆς.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα προσήλθεν ἐν τῇ Μονῇ ὁ ποιμενάρχης κ.κ. Γερóντιος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ διάκονον Δαμασκηνόν, καὶ παρέμεινον ἐπ' ἄρκετόν εἰς τὴν Μονὴν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὅλων τῶν παρευρισκομένων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης τὴν 1-1-87 ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ μεγάλου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἅγιον Φανούριον Σερρῶν, ὁμιλήσας ἀρμοδίως πρὸς τὸ εὐσεβὲς Ἐκκλησίασμα.

Τὴν 4-1-87 ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς, διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ ἱεροδιακόνου Δαμασκηνοῦ, συνοδιά Χρ. Ἀγγελοπούλου.

Τὴν 6-1-87 προεξήρχε τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς καὶ μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Θεοφανείων.

Τὴν 12-1-87 ἐλειτούργησεν εἰς ἁγίους Ἀναργύρους, Θάσου ὁμιλήσας ἀρμοδίως.

Τὴν 19-1-87 ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ἅγιον Κωνσταντίνου Ἑλένης, Ἀρετούσης.

Τὴν 20-1-87 εἰς τὴν ἁγίαν Εἰρήνην Χρυσοβαλάντου, Θεσ/νίκης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων του, ἐν μέσῳ τοῦ ἱερατείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐγένετο ἡ χειροτονίσις π. Τιμοθέου Συμεωνίδου.

Τὴν 25-1-87 προέστη εἰς τὴν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Φανουρίου, Σερρῶν.

Τὴν 26-1-87 ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παντανάσσης Θεσ/νίκης.

Τὴν 30-1-87 Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ταμπουρίων Πειραιῶς καὶ ὁμιλήσας ἀρμοδίως διὰ τοὺς τρεῖς Μεγάλους Φωστήρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὴν 2-2-87 Ὑπαπαντῆν τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου εἰς Μοῦλκι Σαλαμίνας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ π. Πολυκάρπου Μπεγνῆ καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Γεροντίου Λουδάρου καὶ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Χειροτονία

Ὁ Ἀγ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος κατὰ τὴν 20ην Ἰανουαρίου 1987 ἡμέραν τῶν ὀνομαστηρίων του χειροτόνησεν εἰς τὸν ἱ.ν. Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τὸν ἱεροδιάκονον π. Τιμόθεον Συμεωνίδου εἰς πρεσβύτερον. Εὐχόμεθα εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα ἅγιον καὶ εὐδόκιμον πολυτείαν ἐν τῷ ἱερῷ Ἀγῶνι, εἰς δὲ τὸν Γέροντα π. Ἰάκωβον Παπαδέλην ὁ Κύριος νὰ πυκνώνῃ τὰς τάξεις τῶν ὑποτακτικῶν του, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ.

Τὴν 9-2-87 Ψυχασάββατον εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Τὴν 9-2-87 Ἀποκρέω εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Φανουρίου Σερρῶν.

Τὴν 16-2-87 εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Φανουρίου Σερρῶν Τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν κατανυκτικὸν ἐσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Καθ' ὅλην τὴν Καθαρὰν Ἑβδομάδα περιῆλθεν τὴν θεόσωστον ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐξομολογῶν.

Τὴν 19-2-87 ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Νικήτα, Σερρῶν ἐπ' εὐκαιρία τῆς κυριωνύμου μνήμης αὐτοῦ, ὁμιλήσας ἀρμοδίως.

Τὴν 23-2-87 Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης ἐν μέσῳ τοῦ ἱερατείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὁμιλήσας πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησιάσμα διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ

Τὴν 6-6-87 τὰ ἅγια Θεοφάνεια ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Στυλίδαν, χοροστατοῦντος τοῦ ἁγίου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κυρίου Καλλινίκου ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς Ἐκκλησιάσματος καὶ λαοῦ τῶν Λαμιέων. Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως ἐπαιάνιζε θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ ἄσματα. Ἐπίσης ἠκολούθησε σχετικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας. Ὁ ἁγιασμός τῶν ὑδάτων ἐγένετο μεγαλοπρεπῆς, μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτοῦ ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς οἴκους των, μὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ποῦ χαρίζει ὁ ἐπιφανεὶς Κύριος.

Τὴν 9-2-87 Ἀποκρέω ἀρχιερατικὴ λειτουργία τοῦ Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου εἰς Δομοκόν, ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, ὁμιλήσας καταλλήλως.

Μητρόπολις Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας

Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Ἀγ. Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρίας, ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος ἔχων καὶ τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ, ἐλειτούργησεν μετὰ τοῦ π. Χρήστου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ κ. Σταῦρος Καραμήτσος, θεολόγος καταλλήλως. Ἐπεσκέφθη, τὸν Ἅγιον Ἀχαρνῶν ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἅγιον Οἰνόη, ποιμέναρχην κ. Ματθαῖον καὶ παρέμεινεν συμπροσευχόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας, ἐπευλογήσας τὰ πλήθη τοῦ Ναοῦ.

Ἐπηκολούθησεν Τράπεζα Ἀγάπης εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν ἐκτὸς τοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀχαρνῶν, ὡς καὶ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐκ τῶν Ποντίων, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Κατὰ τὴν τράπεζαν ἦσαν πολλοὶ οἱ ὁμιληταὶ οἱ ὁποῖοι ἐξῆραν τὸ ἔργον τοῦ κ.κ.

Ἀθανασίου ἐν Μενιδίῳ. Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν καὶ ὁ ἅγιος Οἰνόης κ. Ματθαῖος ὁ ὁποῖος παρακινήθηκε παρὰ τοῦ κ. Χρήστου Χαλβατζῆ ὠμίλησεν καταχειροκροτηθεὶς. Λυπούμεθα, λόγῳ χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὰ κείμενα τῶν ὁμιλιῶν ἐν τῇ τραπεζῇ ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν εἶναι ὅτι ἦτο διάχυτος ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ ἀγαλλίασις, ἐν τῇ Ἑορτῇ.

Μητρόπολις Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν

Ὁ ἅγιος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος μᾶς ἐγνώρισεν ὅτι κατὰ τὸ διαρρεῦσαν πολὺμηνον διάστημα τοῦ ἔτους 1986, ἐκτὸς τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ Ἀγ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης Πειραιῶς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν μὲ συνεχεῖς ὁμιλίας πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκτελῶν χρέη ἀπλοῦ Πρεσβυτέρου, ἐξετέλεσε καὶ ἐπὶ ταξίδια διὰ τὴν Χίον, ἰδίᾳ δαπάνη, συγκεκριμένως διὰ τοὺς ἐκεῖ Ναοὺς τῆς Ἐπισκοπῆς του, ἀλλὰ κυρίως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ὁ Ἀγ. Χίου κατὰ τὰ ταξίδια του, ἐπισκέπτεται καὶ τὰς Τρεῖς Μονὰς τῆς περιοχῆς Χίου, ἐκτελῶν τὰ ἱερὰ ποιμαντορικά του καθήκοντα. Εὐχόμεθα αὐτῷ δύναμιν, ἀπορρέουσιν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν θυσιαστήριον, πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ Ἔργου, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Καλὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν, ὡς ἐπληροφορήθημεν ἐξωδίκως ὅτι ὁ Ἅγιος Χίου μὲ ποῦλμαν καὶ ἀρκετὸν ποίμνιον μετέβη πρὸς τοὺς Σεισμοπαθεῖς τῆς Καλαμάτας καὶ προσέφερεν, τροφίμα καὶ ἀρκετὸν ρουχισμὸν.

Μητρόπολις Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας

Ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων ἐν Βόλῳ

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ κάτω ἀπὸ κατανυκτικὴ καὶ ὁμολογιακὴ ἀτμόσφαιρα ἐορτάσθησαν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου.

Τὸ πρωὶ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας κ.κ. Μαξίμου καὶ συλλειτουργοῦντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς τελέσεως τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ, ἐσχηματίσθη ἱερὰ πομπὴ τῆς ὁποίας προῖστατο ὁ σεπτὸς ἡμῶν ποιμέναρχης συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸ δριμὺ ψῆχος ἔδωκε τὸ παρὸν καὶ ἔδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν προσήλωσίν του εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις.

Ἡ ἱερὰ πομπὴ κατηυθύνθη εἰς τὸν παραλιακὸν χώρον ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ καθαίρεσις τοῦ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ Κυπριανοῦ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν 4ην/18ην Νοεμβρίου 1986 καθήρεσε τὸν Μητροπολίτην Ὁρωποῦ Κυπριανὸν Κουτσούμπαν καὶ τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, διότι ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐν ἰδιαιτέρως θλιβερὸν συμβάν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν ἀγῶνος, διότι ὡς ἀπεδείχθη ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἐπὶ ὑπερδεκαπενταετίαν κατῴρθωσεν καὶ ἐξηπάτησεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, προσποιούμενος τὸν ἀκραιφνῆ Ὁρθόδοξον χριστιανόν, κατῴρθωσε μάλιστα νὰ ἀνέλθῃ τὰς κλίμακας ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς ιερωσύνης γενόμενος ἐπίσκοπος, ἐνῶ ἡ καρδιά του κατεσπαράσσετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κακόδοξα κηρύγματα τοῦ νεοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Οὐδεὶς ἀντιλέγει, ὅτι μία καθαίρεσις ἐπισκόπου εἶναι ὅπωςδὴποτε κάτι τραγικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς καθαιρέσεως τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, πολλάκις ἡ ἐνέργειά αὕτη τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναπόφευκτος. Μία δὲ τοιαύτη περίπτωσις εἶναι τοῦ διαληφθέντος πρώην Μητροπολίτου καὶ ἤδη μοναχοῦ Κυπριανοῦ Κουτσούμπα. Καὶ ἐξηγοῦμεν τοὺς λόγους:

1. Ὃταν ἓνας ἐπίσκοπος κηρύσσει αἵρεσιν, καὶ μάλιστα «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ὅπως ὁ Κυπριανός, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ ποιμνίου τῆς ἀπὸ τὴν κηρυσσόμενην αἵρεσιν. Ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἀντιδράσεως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ἡ ἀποκοπὴ τοῦ σεσηπότες μέλους τῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐξάπλωσις τῆς γαγγραινῆς τῆς αἵρέσεως εἰς τὰ ὑγιᾶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἐνήργει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν μακραιῶνα ἱστορίαν τῆς. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἤδη μοναχὸς Κυπριανὸς ἐκακοδόμησεν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ κηρύσσει ὅτι οἱ νεοημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν σώζουσαν Μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἡμεῖς δέ, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον δὲν εἴμεθα Ἐκκλησία: Ὅποια φοβερὰ βλασφημία ἐξερχομένη τῶν χειλέων ἐνὸς ἀτόμου, ἐμφανιζομένου ὡς παλαιοημερολογίτου ἐπισκόπου:

2. Ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἐπὶ πλέον λόγον ἡ καθαίρεσις τοῦ Κυπριανοῦ κατέστη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀναπόφευκτος. Διότι οὗτος, αὐτοαποκοπεὶς τῆς Ἐκκλη-

σίς, γενόμενος αἵτιος οὕτω σχίσματος, ἰδρύσε ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν λεγομένων ἐνισταμένων» (:) (πότε οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐδημιούργησαν παρομοίαν Σύνοδον «ἐνισταμένων» καὶ ἐπεδόθη μετὰ δαιμονιώδους ζήλου εἰς τὴν ταραχὴν τῶν συνειδήσεων πρὸς ἄγραν καὶ προσηλυτισμὸν τῶν ἀπλοικότερων πιστῶν.

Ἐάν, ὁ καθαιρεθεὶς Μητροπολίτης Κυπριανὸς εἶχεν μόνον ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αὐτοπεριορισθῇ εἰς τὴν Μονὴν του, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μακροθυμῇ εὐχομένη πάντοτε τὴν ἐπιστροφὴν του, ὡς κάμνει καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀποσχισθέντας ἀπὸ αὐτὴν ἀρχιερεῖς, τὸν Διαυλείας Ἀκάκιον καὶ τὸν Κυκλάδων Γαβριήλ, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ καθαιρέσῃ μέχρι σήμερον διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κυπριανὸς συνέλαβεν τὸ ἐωσφορικὸν αὐτοῦ σχέδιον νὰ ταραξῇ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἰδρῇ εἰς τὰ διάφορα μέρη ἰδικῆς του σχισματικῆς ἐνορίας, νὰ παραπλανᾷ ἀνθρώπους καὶ ἀκόμη νὰ χειροτονῇ πλειάδα ἐπισκόπων, ἀλλάζουσι τὰ πράγματα. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶχε, δυστυχῶς, οὐδεμίαν ἄλλην διέξοδον. Οὕτω, ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ἐξτρεμιστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ πρώην Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, νὰ προβῇ εἰς τὴν καθαίρεσιν του.

Τὸ ἀτύχημα πάντως εἶναι, ὅτι ὁ ἤδη μοναχὸς Κυπριανός, ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ συναισθανθῇ τὰς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεργείας του, ἐξακολουθῇ παρασύρων καὶ παρασυρόμενους εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὸ σχίσμα. Ἀλλὰ, πόσοι ἄλλοι αἱρετικοὶ οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, μετενόησαν ποτέ, διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ ὁ Κυπριανός; Δι' αὐτὸν πλέον ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τίτον «αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡς αὐτοκράκритος» (Τιτ. γ' 10—11). Καὶ ὁ Κυπριανός, ἐμμένων εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ οἰκουμενισμοῦ «ἀμαρτάνει, ὡς αὐτοκράκритος»:

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κυπριανοῦ. Ἀκόμη περισσότερον λυπούμεθα διὰ τὸ ὅτι, πολλοὶ ἀθῶαι ψυχαὶ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ἀδόκιμα καὶ αἱρετικὰ κηρύγματα τούτου καὶ ἀπεκόπησαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον, λυπούμεθα καὶ θλιβόμεθα, διότι ὑπάρχουν θεολόγοι καὶ θεολογίζοντες, κυρίως ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὰς ιδέας τῶν νεοημερολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ

συμβουλευσουν τὸν ἐκπεσόντα Κυπριανὸν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὸν ὡθοῦν ἔτι πλέον εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀμετανοησίαν.

Προσευχόμεθα, ὅπως τὸ τόσον δυσάρεστον γεγονός πτώσεως τοῦ μοναχοῦ Κυπριανοῦ ἀποτελέσῃ τὴν σωτήριον ἀφορμὴν διὰ τὸν ἀναγκαῖον προβληματισμὸν ὅλων τῶν ΓΟΧ, τῶν ὑγιαίνοντων εἰς τὴν πίστιν, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ αἵρεσις εἶναι δυνατόν νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὰ κράσπεδα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐὰν δὲν προσέξωμεν, ἐντεῦθεν δὲ ἐπιβάλλεται ἡ ἀγρυπνος παρακολούθησις πάσης αἰρετικῆς κινήσεως ἢ ἀπόψεως, ἢ στηλίτευσις καὶ ἀχρήστευσις παντὸς αἰρετικοῦ, ὡς ἄριστα ἐπραξε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τὸν Κυπριανὸν Κουτσούμπαν. τοῦ ὁποίου τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν δὲν θὰ παύσωμεν ποτὲ νὰ εὐχώμεθα.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 5η/1986

Ἐν Κορυδαλλῷ καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (ᾗδ. Βασιλίσσης Σοφίας καὶ Κρήτης) σήμερον τὴν 5/18 Νοεμβρίου 1986, συνήλθεν εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γησιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικὸν Δικαστήριον, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, παρόντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν μελῶν Αὐτῆς φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Μαγνησίας κ. ΜΑΞΙΜΟΥ, Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Οἰνῆς κ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Πενταπόλεως κ. ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ, Χίου Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ, τῶν λοιπῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραστῶσι, ἤτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ, Ἀστορίας κ. ΠΕΤΡΟΥ, Δωδεκανήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ καὶ Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, γνωστοποιησάντων τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν πρὸς τὴν ὑπ' Αὐτῆς ληφθησομένην ἀπόφασιν.

Ἰνα δικάσῃ τὰς κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, Σαρδηνίας Ἰωάννου καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἐπισκόπων, ἤτοι: α) Χρυσοστόμου Γκονζάλες (Μεξικανοῦ), β) Νήφωνος Γκιγκούντου (Κενυάτου), γ) Χρυσοστόμου Κουσκούποπούλου, δ) Χρυσοστόμου Μαρλάση καὶ τριῶν ἀκόμη, ἤτοι ἐνός Σουηδοῦ, ἐνός Ἰταλοῦ καὶ ἐνός Αὐστριακοῦ ἀγνώστων στοιχείων εἰς ἡμᾶς, τῶν συγκροτησάντων τὴν καινοφανῆ «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν ἐνισταμένων» κατηγορίας τιν ὡς

κατωτέρω, μὴ ἐμφανισθέντων δὲ εἰς τὸ Δικαστήριον, καίτοι νομίμως κληθέντων πρὸς τοῦτο, ὡς δεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' αριθ. 12372/31-10-1986 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Μουμελά.

Διαπιστωθείσης τῆς νομίμου ἀπαρτίας, μετὰ τὴν εἰθισμένην προσευχὴν, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῆς Συνεδριάσεως. Χρὴ Γραμματέως ἀνετέθησαν εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτ. Μητροπολίτην Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ὅστις ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον, ἔχον οὕτω:

«Ἀπαντες οἱ κατηγορούμενοι: α) ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδοθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974 καὶ ἡσπάσθησαν τὰς Οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφῶνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισμαστικοὶ νεοημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τυγχάνουσιν Ταμιούχον τῆς σωστικῆς Χάριτος καὶ Κιβωτόν τῆς σωτηρίας καὶ ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία. β) Μεταδίδουν ἀδιακρίτως καὶ ἄνευ ἐξετάσεως τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικούς καὶ οἰκουμενικούς νεοημερολογίτας. γ) Ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ συνέπηξαν ἴδιον Θυσιαστήριον καὶ τὴν αὐτοαποκαλουμένην «Ἱερὰν Σύνοδον τῶν ἐνισταμένων» μὲ Μέλη τοὺς Μητροπολίτας Ὠρωποῦ Κυπριανὸν καὶ Σαρδηνίας Ἰωάννην καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων χειροτονηθέντος ἀντικανονικῶς λοιποὺς κατηγορουμένους. Ἐξ ἄλλου ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς κατηγορεῖται εἰδικώτερον καὶ ὅτι, ἐπὶ ὁλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτα τὴν Προϊσταμένην αὐτοῦ Ἀρχὴν καὶ τὸ πιστὸν καὶ εὐσεβὲς Λαὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀπακαλύψας τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ ἄρπαγὴ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις παρ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων αὐτοῦ φρονημάτων.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Καλλιόπιος, Εἰσηγητὴς τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ, ἔχουσιν οὕτω:

Ἄγιε Πρόεδρε, ἅγιοι Συνοδικοί,

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 3/16 Ὀκτωβρίου 1986 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὁποίας ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν, ὅπως ὑποβάλω εἰσήγησιν περὶ τοῦ ἀποσχισθέντος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. κατηγορουμένου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ φυλῆς Κυπριανοῦ, δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεγνωσμένων κακοδοξιῶν, εὐλαβῶς ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ φυλῆς Κυπριανὸς μέχρι τοῦ ἔτους 1968, ἀνῆκεν εἰς τὴν σχισματικὴν κρατικὴν «Ἐκκλησίαν» τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν τοὺς δύο πρώτους βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης.

Τὸ ἔτος 1968 (Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας) ἀντικατέστησε τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τότε ἐχρησιμοποιεῖ εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τοῦ Ἡσυχαστηρίου του, μετὰ τὸ Παλαιόν, χωρὶς ὅμως νὰ παύῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ νεοημερολογίτου ἐπισκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ διακόψῃ κοινωνίαν μετὰ τῆς κρατικῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας (βλ. Περ. «Ἅγιος Κυπριανός, τεύχ. 52, Αὐγουστος 1971, σελ. 51). Οἱ λόγοι οἱ ὅποιοι ἠμποδίσαν τὸν κατηγορούμενον Μητροπολίτην Κυπριανὸν νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, περιγράφονται ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου εἰς τὸ βιβλίον «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτό», καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὰ ἑξῆς βλάσφημα:

«Ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1968, ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία εἶναι διηρημένη. Ἐχομεν τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Αὐτὸ εἶναι μιὰ πληγὴ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν αἰρετικῶν. Ὁ μισόκαλος ὅμως διάβολος ὥθησε τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῶν Πατρῶν Παραδόσεων, τοὺς Παλαιοημερολογίτας εἰς τὰ ἄκρα. Καὶ δὲν διστάζω νὰ εἰπῶ: ἐὰν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι δὲν ἐπιαναν τὰ ἄκρα, σήμερον ἤδη θὰ εἴχομεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ θὰ εἴμεθα ὅλοι ἡνωμένοι, διὰ νὰ πολεμήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὰς αἵρέσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας βαλλόμεθα συνεχῶς καὶ ἰδιαίτερος σήμερον ἀπὸ τὸν παπισμόν. Ἦρχισαν νὰ πιστεύουν, οἱ τὸ Παλαιόν Ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦντες, ὅτι μετὰ τὸ νὰ γυρίσῃ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία μετὰ τὸ Νέον ἡορτολόγιον ἐφυγαδεύθη ἀπ' αὐτὴν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. ὦ! Πλάνη! Ἐκήρυξαν εἰσέτι ὅτι τὰ ἱερά μας μυστήρια (φεῦ) δὲν εἶναι ἔγκυρα!

Ὅταν ἐμελέτησα τὸ θέμα τοῦ ἑορτολογίου, ἡ καρδιά μου ἐκεῖ εὗρισκε ἀνάπαυσιν, εἰς τὸ πατριον ἑορτολόγιον. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ Θεὸς με ἀξίωσε νὰ γίνω μοναχὸς τὸ 1961 εἰς τὸ νεοσύστατον μοναστήριον τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης εἰς φυλὴν Ἀττικῆς, ἐπὶ περισσότερον ἐπεθύμουν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον με ἔκαμε νὰ καθυστερῶ καὶ ν' ἀναβάλω τὸν καιρὸν ἦτο ὁ φανατισμὸς καὶ αἱ ἀκρότητες τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσω τὸ 1964-1965, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα, διότι μοῦ ζητοῦσαν, δι' ὁμολογίας, νὰ ἀποκηρύξω τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ με συνεκλόνησε καὶ ἀνέβαλον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα ὁ πόθος μου εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον με ἐπέζεε νὰ ἐπιστρέψω. Ἡ ἐπίσκεψις ὅμως ἐνὸς Κληρικοῦ μετὰ τὸ Παλαιόν, εἰς τὴν Μονὴν μας κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος - μετὰ τὸ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι τὰ Μυστήρια τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας εἶναι ἄκυρα - με συνετάρaxε. Τὸν ἐξεδίωξα ἀπὸ τὴν Μονὴν καὶ πάλιν ἀνέβαλα. Τὸ ἴδιο πάλιν μοῦ συνέβη τὸ 1967. Πολὺ θλιβερά πράγματα βλέπει κανεὶς πολλάκις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου Του. Ἐνῶ οἱ ἴδιοι (οἱ Παλαιοημερολογίτες) ἔλαβον τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀπὸ Ἐπισκόπους (τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου), που κοινωνοῦν με τοὺς Νεοημερολογίτας, πείθουν τὸν ἀπλοῦν, ἀλλ' ἅγιον καὶ εὐσεβεῖ λαόν, ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖ, ὅτι κολάζει τὸν Νέον Ἑορτολόγιον. Καὶ ἔτσι, τοὺς φανατίζουν καὶ βλέπουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς ἀδελφοὺς των ὡς ἐχθροὺς των, ὡς κολασμένους, ἐνῶ οἱ ἴδιοι θεωροῦν ἑαυτοὺς σεσωσμένους. Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀπ' ὅτι θὰ πρέπει νὰ πιστεῦν κανεὶς. Ὅτι δηλ. ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ σωθῶν, αὐτὸς δὲ μόνον ὡς ἄτομον θὰ κολασθῇ.

Διὰ τὴν παράταξιν τῶν Μαθητικῶν, τί εἶπα καὶ τί λαλήσω. Εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν πλάνην των. Ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀντικανονικὴν τὴν προέλευσιν τῆς χειροτονίας των, ὡς ὑπὸ ἐνὸς Ἐπισκόπου χειροτονηθέντος, εἶναι τελείως ἀπληρσίαστοι καὶ μένουν κλεισμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ τὰς ἀκρότητάς των. Δὲν παραδέχονται τελείως τὰ Μυστήρια τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἀναμυρῶνουν τοὺς πιστοὺς, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ νέον εἰς τὸ Παλαιόν καὶ ἀναχειροτονοῦν τοὺς κληρικοὺς. ὦ!, βλασφημία φοβερά κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος! ὦ, πλάνη! ὦ! καταδίκη διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς!

Αἱ πλάναι καὶ αἱ ἀκρότητες ἔχουν κάμει μεγαλύτερον τὸ χάσμα τοῦ χωρισμοῦ καὶ δὲν ἄφησαν γέφυρα διὰ νὰ δύναται κανεὶς νὰ περάσῃ. Πόσον

τοὺς πλανᾷ ὁ διάβολος! Ἀπασαί αἱ Ὁρθόδοξαι Ἐκκλησίαι, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐνῶ εἶναι μὲ τὸ Πατροπαράδοτον, ἐν τούτοις ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, αὐτοὶ ὅμως διαρρήδη ἀρνοῦνται τοῦτο. Ἀντικανονικῶς εἰσέχθη τὸ Νέον ἡμερολόγιον. Ἐφ' ὅσον ὅμως οἱ ἄλλαι ἀδελφαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν κατεδίκασαν τὴν πράξιν αὐτὴν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πῶς ἐμεῖς θὰ ἐγείρωμεν τὸ ἀνάστημα καὶ θὰ τὴν καταδικάσωμεν; Τὸ συνετότερον καὶ φρονιμώτερον δι' ὅσους ἀγαποῦν τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσουν χωρὶς ὅμως νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ΜΗΤΕΡΑ ἐπίσημον ΕΛΛΑΔΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ!»

Τὴν 3/16 Ἰανουαρίου 1969, ἔπαυσε τελικῶς τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου Ἀττικῆς Νικοδήμου καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἠσπασθῇ τὴν διακεκυρηγμένην ἐκκλησιολογίαν, ὡς αὕτη διευτυπώθη ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὸν αἵμιν. Μητροπολίτην πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13/26 Μαΐου 1950 ἐγκυκλίου, ἀκολουθῶς δὲ ἐπανελήφθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1191/5 Ἰουνίου 1974, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος» ἐντέλλονται δὲ ἅπαντες οἱ κληρικοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως «περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν μόνον τῶν Μελῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας».

Συμμορφούμενος ἀπολύτως πρὸς τὴν διακεκυρηγμένην περὶ τῶν μυστηρίων τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας καὶ μὴ ἐξυπηρέτησεως τῶν νεοημερολογιτῶν, ὁ κατηγορούμενος τὴν 2/15 Ὀκτωβρίου 1974, ὁμιλῶν κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, διεκήρυξε τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν ρηθείσαν ἐγκύκλιον 1191, δηλώσαντος ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετῇ μυστηριακῶς τοὺς καινοτόμους Νεοημερολογίτας!

Ὑπὸ τὴν δεδομένην αὐτὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐμφορούμενος ὁ κατηγορούμενος τὴν 7/20 Φεβρουαρίου ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Ὠρωποῦ ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας Καλλίστου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντωνίου, οἱ ὅποιοι ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν

σταθερὰν προσήλωσιν των εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν περὶ στερήσεως τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος τῶν μυστηρίων των Νεοημερολογιτῶν καὶ μὴ ἐξυπηρετήσεώς των, ὑφ' ἡμῶν μυστηριακῶς.

Ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος, μάλιστα ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1983, ἐξέδωκε τὸ τευχίδιον «Ἀπολογία», τὴν 24/5/1983 τὴν «Ὁμολογία - Ἐπιστολήν», εἰς τὰ ὁποῖα σαφῶς διεκήρυττε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐμμένουσα ἀμετανοήτως εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ τυγχάνει ἀποκεκορμένη τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καὶ ἐπισήμως αἰρετικὴ καὶ τὰ μυστήριά της εἰσὶ ἄκυρα (βλ. Σεβ. Καλλίστου «Ἀπολογία» Ἀθῆναι 1983, σελ. 31).

Εἰς τὴν ἀπὸ 30/5/1983 ἐπιστολὴν τοῦ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κορινθίας Κάλλιστον γράφει καὶ ταῦτα: «Δ' αὐτῶν τῶν κειμένων σας κηρύσσετε τὸ ἀδόκιμον καθ' ἡμᾶς κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς Θείας Χάριτος ἐκ πάσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεξαμένης τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924. Ἡ ἀποψὶς Σας καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀμάρτυρος, ἀναπόδεκτος, ἀντιπατερικὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντορθόδοξος. Αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, πρῶτον ἠρεῦντων ἐνθέως καὶ ἀποδεκνέων παραδοσιακῶς, καὶ κατόπιν ἀπεφαινόντο. Ὑμεῖς ἐπράξατε τὸ ἀντίθετον. Ἀντιπαραδοσιακῶς καὶ ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱ. ἡμῶν Συνόδου.....» (βλ. ἐπισκ. Κυπριανοῦ «Αἱ θέσεις μας» περιοδ. «Ἁγίος Κυπριανὸς» τεύχ. 191, Νοέμβ. 1984, σελ. 382-383).

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ὑποκρισίαν τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς ἀπωλείας τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος τῶν μυστηρίων τῶν νεοημερολογιτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔλεγεν ὅτι ἐπίστευσεν καὶ διεκήρυσσεν μεθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον ἐπιστολήν του τὸ χαρακτηριστικὴν ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΟΝ!

Ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος τὴν 16/29 - 10 - 1983 ἐκοινοποίησε δηλῶσιν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτυρόμενος διὰ τὰς κακοδοξίας αὐτὰς τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ὡς καὶ δι' ὁρισμένas ἐνεργείας του, ὅπως δὲ τοῦ ὅτι «εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἐ.ἔ. δις ὑπέπεσεν εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα καὶ ἀνάθεμα οἱ ἐκεῖ προεστοὶ μεθ' ὧν τῶν ἐπισκόπων, συμπροσευχόμενοι, λειτουργοὶ ὄντες, συμπάλλοντες μεσχισματοαιρετικοὺς ψάλτας μὴ πτοηθέντες τὰ ἀναθέματα καὶ ἀρὰς τῶν Πατέρων», ἐγνωστοποιεῖ ἐν

τέλει τὴν ἀπόσχισίν του ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106/β 18 - 10 - 1983 ἀνακοινώσεώς της, ὑπογραφομένης καὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, ἐπιμώρησε μὲν τὸν Μητροπολίτην Κάλλιστον διὰ τὴν ἀντικανονικὴν του ἐνέργειαν ν' ἀποκοπῇ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διεκήρυξε ὅμως τὴν πίστιν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν «ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν στοιχοῦσα τοῖς Δόγμασι τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῇ ἀπλανῇ διδασκαλίᾳ τῶν Θεοπνεύστων Ἀγίων Πατέρων Αὐτῆς, διακρατεῖ ἀκεραίαν τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, γενομένην ἐν ἔτει 1935. Οὕτω θεωροῦμεν πάντα οἰκουμενιστὴν καὶ καινοτόμον ἐπὶ τῶν Δογμάτων, αἰρετικὸν καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μόνην Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπενεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τοῖς μυστηρίαις».

Παρὰ τὴν ἀνωτέρω διακήρυξιν τῆς πίστεως, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς τὴν 27/8/84 ἐδέχθη εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν (συμπροσευχὴ) κατὰ τὴν τέλει Θείας Λειτουργίας τὸν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐπισήμανεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ αὐστηροῦ ἐγγράφου της πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἐκάλεσεν πρὸς ἀπολογία, ἔχει δὲ τοῦτο οὕτω:

«Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 4ης /9/1984 ἐ.ἔ. λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 /6-8-1984 ἐπιστολῆς ὑμῶν, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας εὗρεν ἀντικρὺν ἀντίθετον πρὸς τὴν δεδομένην διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἀπηχοῦν τὴν παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐν συνδιασμῷ μὲ τὸ γεγονός ὅτι τὴν Κυριακὴν 27ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. οὐ μόνον ἐδέχθητε εἰς συμπροσευχὴν τὸν νεοημερολογίτην «Πατριάρχην» Ἀλεξανδρείας Νικόλαον, ἀλλ' ἀνεκοινώσατε μετ' ἰδιαιτέρας εὐφροσύνης εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τὸ γεγονός τῆς ἐν τῷ ὑμετέρῳ Ναῷ παρουσίας καὶ συμπροσευχῆς αὐτοῦ, γνωστοῦ ὄντος Οἰκουμενιστοῦ, ἐν τέλει δὲ καὶ τὸ ἀνευ γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Προϊσταμένης ὑμῶν κανονικῆς Ἀρχῆς μετέβητε εἰς τὰς Η.Π.Α., κειμένης ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἡμετέρου Συνοδικοῦ Ἐξάρχου εἰσπηδήσαντος οὕτω εἰς ξένην ἐπαρχίαν, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ὅπως θέσῃ τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα εἰς τὴν διάθεσιν Αὐτῆς καὶ καλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως προσέλθῃτε ἐνώπιον Αὐτῆς, τὴν Τρίτην, 19ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν Ἀττικῆς καὶ ἀπολογηθῇτε ἐπὶ ταῖς ἀνωτέρω κατηγορίαις. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς Σας ἡ ἱερὰ Σύνοδος θὰ

προχωρήσῃ ἐρήμην ὑμῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν».

Μὴ προσελθόντος τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέρα πρὸς ἀπολογία ἡ ἱερὰ Σύνοδος εὗρεν τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις ὡς βασίμους καὶ ἀληθεῖς δι' ὃ καὶ ἐτιμώρησεν αὐτὸν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19/9/1984 μὲ 40νθήμερον ἀργίαν τὴν ὁποίαν ὅμως οὐδόλως ἐξετέλεσεν.

Ἀκολουθῶς, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός, συνεκρότησεν ἰδικὴν του «Ἐκκλησίαν», μὲ ἱερὰ Σύνοδον Ἐνισταμένων(!) καὶ μέλη αὐτῆς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Μητροπολίτην Σαρδηνίας Ἰωάννην, ὅτινες τὴν 5/4/1985 ἐπὶ τῇ βάσει ψευδολογιῶν ἀπεκήρυξαν τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεσχίσθησαν.

Τέλος, ἡ ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τῆς ἐκδηλωθείσης ταύτης ἀνταρσίας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἔθεσεν αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/10-2-86 ἀποφάσεώς της εἰς ἐπ' ἀόριστον ἀργίαν καὶ παρέπεμψεν αὐτόν τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον, εἰς δίκην, δι' ἣν καὶ ἡ παροῦσα εἰσήγησις (βλ. ἐφημ. «Φωνὴ τῶν Πατέρων» φύλ. 13, Μάιος - Ἰούν. 1986, σελ. 4). Ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἀργίαν αὐτὴν ἐσεβάσθη ὁ Μητροπολίτης Κυπριανός, ὁ ὁποῖος οὐ μόνον ἱεουργεῖ τακτικῶς, ἀλλὰ προέβη ἀκόμη πρό τινος καὶ εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων ὅπως τῶν πρώην ἐγγάμων 1) Νήφωνος Κιγκοῦντου, 2) Χρυσοστόμου Γκονζάλες, ἐσχάτως δὲ 3) τοῦ Χρυσοστόμου Μαρλάση, 4) τοῦ Χρυσοστόμου Κουσκουτοπούλου, διατελοῦντος ἐν κανονικῇ ἀργίᾳ, ὡς καὶ δύο ἄλλοδαπῶν, ἐνὸς Ἰταλοῦ καὶ ἐνὸς Σουηδοῦ, ἀγνώστου λοιπῶν στοιχείων εἰς ἡμᾶς.

2. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν συνάγεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας προσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ σκοποῦ προκειμένου, δηλαδὴ, νὰ ἰδρύσῃ ἀτομικὴν του «Ἐκκλησίαν» κηρύττουσα κακόδοξον διδασκαλίαν, ἀντιτιθεμένην πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν Πίστιν, τὴν διακρατούμενην ἄχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτω, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἀποκρύψας ἐπιμελῶς τὰ κακόδοξα αὐτοῦ φρονήματα, ὅσα διεκήρυξε διὰ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπ' αὐτοῦ βιβλίον «Πῶς ἐγνώρισα τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτὸ» (βλ. αὐτόθ. σελ. 1 - 3), μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1969 ἐνταξίν του εἰς τὴν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθωδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὡς διευτυπώθησαν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 καὶ 1974, αἱ ὁποῖαι καθόριζον σαφῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσαγαγοῦσα τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον κατέστη σχισματικὴ σύμφωνα μὲ τὰς ἀποφάσεις τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν

1583, 1587 και 1593, και ότι τὰ Μυστήρια αὐτῆς στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος σύμφωνα με τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

Μόλις δέ, μετὰ ἀπὸ μίαν 10ετίαν, ἦτοι τὸ ἔτος 1979, παρέπεισεν τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλлистον καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιον, ἀμφοτέρους αὐστηρῶς προσηλωμένους εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸν χειροτόνησαν Μητροπολίτην, ἀμέσως δὲ οὕτως ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἐωσφορικὸν αὐτοῦ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως ἰδίας αὐτοῦ «Ἐκκλησίας», προκειμένου ἐλευθέρως νὰ κηρύττει τὰς ἑαυτοῦ κακοδοξίας. Ἡδὴ Μέλος ὢν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τὴν σύστασιν Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ ΕΛ—ΛΑΔΟΣ» (20 Ὀκτωβρίου 1982), «νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τῆς παρὰ τῶν ἰδρυτῶν ἐκλογείσης πενταμελοῦς προσωρινῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς, ἀπετελουμένης ἐκ τῶν κάτωθι μοναζόντων ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς, 1) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Δημητρίου Κουτσούμπα, 2) Κυπριανοῦ, κατὰ κόσμον Πέτρου Γιούλη, 3) Χρυσοστόμου, κατὰ κόσμον Μαρλάση, 4) Ἀθανασίου, κατὰ κόσμον Ἀντωνίου Γεωργιώτη, καὶ 5) Ἀποστόλου Καγιόγλου (ἐγγάμου)». Σημειωτέον δὲ οἱ ἀνωτέρω οἱ ὅποιοι ὑποτίθεται ὅτι ἰδρυσαν «Ἐκκλησίαν» ἅπαντες Κληρικοί, ντράπηκαν ἢ ἐφοβήθησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς πίσεως νὰ ὑπογράψουν μετὰ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ ἱερέως, ἀρνούμενοι τὴν ἱερωσύνην των!

Τὸ γεγονός τοῦτο, δηλαδή, ἰδρύσεως «Ἐκκλησίας» ἀποδεικνύει ὅτι ἀπὸ τότε προετοιμαζεν τὴν ἀπόσχισίν του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἦτο Συνοδικὸν Μέλος.

Ἀκολουθῶς, λαβὼν «ἀφορμὴν» ἐκ τῆς διακηρυχθείσης Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑπὸ Μητροπολίτου Κορινθίας Κάλлистου εἰς τὰ κείμενα αὐτοῦ «Ἀπολογία» καὶ «Ὁμολογίας Ἐπιστολῆς» ἤρχισε κηρύσσειν δημοσίᾳ καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας καὶ οἱ καινοτόμοι σχισματικοὶ νεοημερολογῖται εἶναι Μέλη τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ μυστήριά των εἶναι χαρισματοῦχα. Συνεπῆς πρὸς τὰς οἰκουμενιστικὰς αὐτοῦ διδαχάς, ἤρχισεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου νὰ δέχεται εἰς συμπροσευχὴν τοὺς νεοημερολογίτας κληρικοὺς καὶ νὰ παρέχῃ ἀδιακρίτως εἰς αὐτοὺς (λαικοὺς) τὰ ἅγια Μυστήρια, γεγονός τὸ ὁποῖον ἠνάγκασεν ἀκρίτως τὸν Μητροπολίτην Κάλлистον νὰ ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ συλλειτουργῇ μετὰ τούτου.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέρριψε εὐθύνας εἰς τὸν Μητροπολίτην Κάλлистον διὰ τὴν τοιαύτην ἀποκοπὴν τοῦ ἀπ' αὐτῆς, χωρὶς οὗτος προηγουμένως, ὡς εἶχεν ὑποχρέωσιν, νὰ ἔχη καταγγεῖλῃ εἰς τὴν Σύνοδον τὰς κακοδόξους ἐνεργείας τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος οὐδέποτε ἐπέκρινεν τὸν Μητροπολίτην Κάλлистον διὰ τὸ Ὁρθόδοξον πιστεύω του, τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς ψευδῶς ἰσχυρίζεται ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπα.

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι εἰς ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἀναιρῶν ἑαυτὸν ἐν σχέσει πρὸς ὅσα ἔλεγε προηγουμένως περὶ χάριτος τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὑπέγραψεν ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου (18-10-1983) εἰς βάρος τοῦ ἀποσχισθέντος Μητροπολίτου Κάλлистου εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖται ἡ ἀκυρότης τῶν μυστηρίων τούτων, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐκφέραμα, δηλαδή, τὴν οἰκουμενιστικὴν κακοδοξίαν, καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν δῆθεν τὰ «ἐνιστάμενα» μέλη τῆς νοσοῦσης Ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν νεοημερολογιτῶν. Μὴ δυνάμενος ὑπ' οὐδενὸς πλέον νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸ θανατηφόρον τῆς ψυχῆς του κατρακύλισμα ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ καταργήσῃ τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ν' ἀποκοπῇ αὐτῆς, νὰ ἰδρύσῃ ὁ δυστυχὴς ἰδικήν του «Ἐκκλησίαν» μετὰ «ἱερὰν Σύνοδον» ὑπὸ τὴν προεδρίαν του καὶ μετὰ ἓνα ἀκόμη μέλος, ἦτοι τὸν ἀποσχισθέντα ἀπὸ ἡμᾶς Μητροπολίτην Σαρδηνίας Ἰωάννην (χωλομένον διότι ἡ ἱερὰ Σύνοδος δὲν τοῦ χειροτόνησεν ὡς βοηθὸν τοῦ ἐπίσκοπον τὸν Εὐλόγιον τοῦ Μιλάνου) καὶ ἀκολουθῶς νὰ προβῇ εἰς ἑπτὰ «χειροτονίας» ἐπίσκοπων. Ἐν τέλει δὲ ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Παύλου Στρατηγέα ὅτι ὁκανονικὸς Ἀρχ/πος Ἀθηνῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Σεραφεὶμ Τίκας.

Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν οὐ μόνον τὴν ἐκπτώσιν του ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ προσχώρησίν του εἰς τὴν θεήλατον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ σπουδαιότεροι πατρωνές του τυγχάνουσιν οἱ μασῶνοι Πατριάρχαι Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Ἀθηναγόρας Σπύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπάτην τόσο τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῆς ὁποίας τὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν ἐνεφανίζετο ὑποκριτικῶς δεχόμενος ὅπου ἐπιτύχει τὸ «ποθοῦμενον» δηλαδή τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας του, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς Γ.Ο.Χ., ἐνῶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχει τόσοσιν σχέσιν πρὸς τοὺς Γ.Ο.Χ., ὅσων σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν οἱ προβατόσχημοι λύκοι τῶν Οὐνιτῶν.

3. α) Ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁμολογήσας ὅτι αἱ «ἀκολουθοῦσαι τὴν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν κατὰ τόπους ὀρθόδοξαι Ἐκκλησίαι οὐδέποτε ἀπώλεσαν τὴν Θεῖαν Χάριν».

Ἄλλ' ἐὰν ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ἐφρόνει ταῦτα, τότε διατί ἐξῆλθεν τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι Ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος καὶ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας; Ἡ σωστικὴ Θεία Χάρις διοχετεύεται εἰς τοὺς πιστοὺς μόνον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι ἡ μόνη Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας καὶ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφ' ὅσον ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογεῖ τὴν ἔκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν ὡς Ταμειοῦχον τῆς Θείας Χάριτος, διακηρύττει ἐν ταυτῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἦτοί, ἡ Ἐκκλησία τῶν νεοημερολογιτῶν εἶναι ἡ ἀκαινοτόμητος, ὡς συνεχίζουσα τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ψευδής, μὴ σώζουσα καὶ ἀγιάζουσα τὰ ἑαυτῆς Μέλη, ὡς στερουμένη κατ' ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς σωστικῆς Θείας Χάριτος, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ χορηγεῖται ἀπὸ ΔΥΟ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπὸ ΜΙΑΝ.

Ἐντεῦθεν ἡ σύστασις τοῦ Μητροπολίτου Κουτσούμπα νὰ ἀποτερίζεται τις τῆς Ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν, ὑπὸ τὸ δεδομένον ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτης εἶναι ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος, ὡς πεπλανημένος οὗτος φρονεῖ καὶ λαλεῖ, κατὰ συνέπειαν δὲ εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ μόνον δὲ συνιστᾷ θεάρεστον ἔργον, ὡς οὗτος λέγει, ἀλλὰ σατανοκίνητον. Ὁ πιστὸς πρέπει νὰ ἀποκόπτεται καὶ ἀποσχίζεται ἀπὸ παρασυναγωγάς, σχίσματα καὶ αἰρετικὰς κοινότητας, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν ψευδεῖς «Ἐκκλησίαι» (ὅπως εἶναι τῶν καινοτόμων οἰκουμενιστῶν Νεοημερολογιτῶν) καὶ ἐνοῦται μετὰ τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ τὸ ἀντίθετον, ὡς ὁμολογεῖ ἀτυχῶς ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας.

β) Ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ὁμολογήσας ὅτι «ἡ ἀποτέχισις ἡμῶν ἀπὸ τῶν καινοτόμων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποτελεῖ τὴν ὀρθὴν καὶ Πατροπαράδοτον ἑνστάσιν κατὰ τῆς πλάνης καὶ οὐδόλως ἔχει ἑννοίαν ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν!».

Βλασφημεῖ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν! τότε τί ἀποτελοῦμεν;

Ἄλλ' ἐάν, ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς πιστεύει ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν, τότε διατί

προσῆλθεν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ., οἱ ὁποῖοι πάντοτε ὁμολογοῦν ὅτι ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Διατί ὑπεκρίνατο φρονῶν τὴν πίστιν αὐτὴν τῶν Γ.Ο.Χ., μέχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του;

Διατί ἐδέχθη νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι πάντοτε διεκύρυσσον ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν;

Ἐὰν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν σχισματικοὶ νεοημερολογῖται, τότε διατί δὲν ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην καθαίρεσίν του ὡς Πρεσβυτέρου, ὡς ἀναγνωρίζει καὶ τὰ μυστήριά των;

Ἐὰν οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν τότε διατί ἐγκατέλειπεν οὗτος τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένην Ἐκκλησίαν τῶν σχισματικῶν νεοημερολογιτῶν καὶ προσῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους ἀνυπάρχοντος (κατ' αὐτὸν) Ἐκκλησίας;

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀποτελοῦμεν Ἐκκλησίαν, πῶς ἐτόλμησεν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, οὐ μόνον νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ «ιδρύσῃ» καὶ ἰδικήν του «Ἐκκλησία» καὶ «Ἱερὰ Σύνοδον»;

γ) Ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς ὁμολογήσας ὅτι «τὸ ἀδόκιμον κήρυγμα ὅτι αἱ καινοτομοῦντες ἀπώλεσαν τὴν Θεῖαν Χάριν μὴ ὄν θεάρεστον καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν τῶν Πατέρων μας, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὀρθήν, ἐπαινετὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεσματικὴν ἑνστάσιν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀποτελεῖ παράδοξον καινοτομίαν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν καινοτόμων».

Ἡ διδασκαλία τῆς ἀπωλείας τῆς Θείας Χάριτος ἀπὸ τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν καὶ εἰρετικῶν οὔτε ἀδόκιμον κήρυγμα ἀποτελεῖ οὐδέ καινοφανές. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀδόκιμον κήρυγμα διότι ἡ σωστικὴ Θεία Χάρις ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ οὐδαμοῦ ἄλλου. Δὲν εἶναι δὲ καὶ καινοφανές, διότι εἶναι Πίστις Πατροπαράδοτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηριζομένη συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μέχρις ἡμῶν, διὰ τε τῶν Ἱερῶν Συνόδων 1935, 1950 (Πρόεδρος ὁ πρ. Φλωρίνης) καὶ 1974 ἐγκυκλίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἀδόκιμον καὶ καινοφανές εἶναι τὸ κήρυγμα τοῦ ἀτυχήσαντος καὶ στρηνιάσαντος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, τοῦ λαλήσαντος τὰ δόγματα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀτυχῶς τὰς κακοδοξίας αὐτὰς τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἀσπάζονται, ὡς ἦτο φυσικόν, καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ παρανόμως χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι, ὡς ὁ Χρυσόστομος Γκοντζάλας, ὁ ὁποῖος, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν δεινὸν Οἰκουμενιστὴν-Λατινόφρονα «Ἀρχ/πον» Ἀμερικῆς Ἰάκωβον Κουκούζη, ἐκδηλώνει ὅτι μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ

χαράν ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσι τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὑμετέρας Ἀγίας Συνόδου νὰ ἀγκαλιάσῃ τίς Παλαιοημερολογίτικες Κοινότητες καὶ ἐπισκόπους εἰς τὴν Ἀμερικὴν σ' ἓνα διάλογο ἀγάπης», κακίζει τοὺς ζηλωτὰς Γ.Ο.Χ. γράφοντας: «μερικές Παρατάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔχουν ἐπ' ὀνόματι ζηλωτικῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πίστιν, ξεπέρασαν τὰ ὅρια τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἔχουν καταλήξει νὰ βλέπουν τοὺς Νεοημερολογίτας ἀδελφοὺς τους, μὲ πνεῦμα χωρὶς ἀγάπη, μέχρι σημείου ποῦ ἀμφιβάλλουν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τους» καὶ ὅτι εἶναι «ἡλίθιοι νὰ ἀποδίδουν δογματικὴ σημασία στίς δεκατρεῖς ἡμέρες τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου». Ἐν συνεχείᾳ διακηρύττει τὴν νέαν «Ἐκκλησιολογίαν» των γράφοντας: «Ἐχομεν ἀποτοιχίσει τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἡ συνείδησίς μας καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν ὡς ἀσύνητες καινοτομίες, ἀλλὰ οὐδέποτε ὀρνηθήκαμε τὴν ὑπαρξίν τῆς Χάριτος εἰς τὴν Μητέρα μας Ἐκκλησίᾳ. Ἐμεῖς ἔχομεν ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους διὰ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ κινήματός μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀπὸ οἰκονομία καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ κυβερνήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας. Δὲν εἴμεθα ἄλλη Ἐκκλησία ὑπεράνω καὶ κατὰ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας». Δὲν παραλείπει νὰ πλέξῃ καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ δεινοῦ Οἰκουμενιστοῦ γράφοντας: «ὅποιες καὶ ἂν εἶναι οἱ διαφορὲς μας ἐπιτρέπατέ μου νὰ ἐκφράσω στὴν Σεβασμιότητά σας ὅτι εἶμαι ἐνήμερος τῶν ἀξιοσημείωτων συνεισφορῶν σας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς αὐξήσεως κατανοήσεως τῶν συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνο-Ἀμερικανῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν κοινωνίαν ἐν γένει. Μακάρι τὰ πολλὰ καὶ ἀξιέπαινα κατορθώματά σας, κάποια ἡμέρα ἃς συμπεριληφθοῦν στίς ἐπιτυχίες σας νὰ φέρετε τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφοὺς σας (Παλαιοημερολογίτας) μαζί, ἔν ὃχι σε ἔνωσιν, καὶ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;» Καὶ τελειώνει: «Ἐγώ, ὁ νεώτερος καὶ ἐλάχιστος μεταξὺ τῶν παραδοσιακῶν ἐπισκόπων εἰς αὐτὴ τὴν χώραν, ζητῶ τὴν συγχώρησίν σας δι' οἵανδήποτε ἀκουσία προσβολὴ καὶ ταπεινὰ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σας χεῖρα». Ὁ πολὺ ἐλάχιστος Μοναχός, Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος Ὁρεῶν Ἐξάρχος εἰς τὴν Ἀμερικὴν τῆς ἀληθινῆς (Παλαιοῦ ἡμερολογίου) Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σύνοδος Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς).

(Ἐπιστολὴ τῆς 18 Ἰουλίου 1986 παλαιὸν στυλ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΣΗΓΟΥΜΑΙ

Ὅπως 1) ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς Κουτσούμπας κηρυχθῇ ἔνοχος καὶ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως:

α) Διότι, ὅτι οὗτος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς παραδοθείσης ἡμῶν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καθὼς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974, καὶ ἡσπάσθη τὰς Οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογίται ἀποτελοῦν τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις τυγχάνει Ταμιούχος τῆς σωτικῆς Χάριτος καὶ Κιβωτός τῆς σωτηρίας, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

β) Διότι, μεταδίδει ἀδιακρίτως τὰ Ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τοὺς καινοτόμους - σχισματικούς καὶ οἰκουμενιστὰς νεοημερολογίτας, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ.

γ) Διότι ἀπεσχίσθη τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Σαρδηνίας Ἰωάννου, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία μας ἀνέδειξεν ἐπισκόπους, καὶ συνέπηξαν ἴδιον θυσιαστήριον καὶ «Ἱερὰν Σύνοδον» προβάντες μάλιστα εἰς χειροτονίας ἐπὶ ἐπισκόπων.

δ) Διότι ἐξαπατοῦσεν ἐπὶ μίαν 15ετίαν τὴν Προσταμένην αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβεῖ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐμφανιζόμενος δῆθεν ὡς ὁμολογῶν τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἴτα δὲ ἀποκαλύψας τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του νέας «Ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων αὐτοῦ φρονημάτων.

2. Ὁ Μητροπολίτης Σαρδηνίας Ἰωάννης κηρυχθῇ ἔνοχος καὶ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς, ἐνεργείας.

3. Οἱ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι 1) Χρυσόστομος Γκονζάλας, 2) Νήφων Κιγκούντου, 3) Χρυσόστομος Μαρλάσης, 4) Χρυσόστομος Κουσκουτόπουλος, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἄλλοδαποί, ἐνὸς Ἰταλοῦ καὶ ἐνὸς Σουηδοῦ, ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς στοχείων, κηρυχθοῦν ἔνοχοι καὶ τιμωρηθοῦν μὲ καθαιρέσιν, διότι ἡσπάσθησαν τὰ κακόδοξα καὶ οἰκουμενιστικὰ φρονήματα τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ Κουτσούμπα, ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐδέχθησαν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον χειροτονίαν.

4. Τὰς ἐνεργείας αὐτάς, τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν Κυπριανοῦ καὶ Ἰωάννου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων ἀρχιερέων, προβλέπουν καὶ καταδικάζουν οἱ Ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες, ὅπως ὁ ΛΔ' τῆς ΣΤ' ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορεύοντας: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ πατριᾶς ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἑξῶ νόμων πάντῃ

κεκώλυται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεται ἀπαγορεύειν προσήκει... εἴ τινες Κληρικοί ἢ μοναχοὶ εὔρεθῆεν ἢ συνωνύμενοι ἢ φατριάζοντες ἢ κατασκευάσ τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπτέωσαν πάντῃ τοῦ οἰκείου βαθμοῦ», τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου διακελεύοντος: «Εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζοι, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐθέλοι πράττειν, μὴ συνόντος τοῦ πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω», τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, προστάσσοντος: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπειθεῖ, καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πείθεσθαι μηδὲ ὑπακούειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένειν θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἔξωθεν ἐξουσίας ὡς στασιώδῃ αὐτῶν ἐπιστρέφεισθαι» (προβλ. καὶ Ι' καὶ ΙΑ' τῆς ἐν Καθαργένῃ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'), τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσσοντος: «εἴ τις Ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιούμενος κατὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸς Συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσοι ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰθισμένον ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτο ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσοι· δεῖ γὰρ ἕκαστον τὰ οἰκεία μέτρα γινώσκειν καὶ μήτε τὸν Πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μήτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου», τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσσοντος: «Τὰ ὀρισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσοι ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὀρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσοι, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεχθεῖ τούτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφραγίσται τε καὶ ὠρίσται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων» κ.α.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1986 π. ἑορτ.

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

+ ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθησαν πάντα τὰ ἔγγραφα τοῦ φακέλλου τῆς ὑποθέσεως, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῶν Πατέρων», ἐπιστολὴ τοῦ ἐξ Ἰταλίας Ἱερομονάχου Σίλουανου εἰς ἣν ἀναφέρει ὅτι «πρόσφατα οἱ Παλαιοημερολογῖται τῆς Φυλῆς ἔκαναν ἓναν ἄνθρωπον ποῦ τὸν κυνηγοῦν τὰ δικαστήρια, ἄνθρωπον ὅχι μὲ καλὸ παρελθόν, ἐπίσκοπο» καὶ ἡ ὑπὸ 1/14-11-1986 ἐξώδικος ἀπάντησις τοῦ κατηγορουμένου Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἡ ὁποία δημοσιεύεται ἀλλαχοῦ.

Γενομένης συζητήσεως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνως ἀπέριψε τὴν ἑνστάσιν τὴν ἐν τῇ ἐξωδικῇ ἀπαντήσῃ τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ὅτι ἀναρμοδίως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δικάζει τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος αὐτοαπεκόπει πρὸ χρόνου ἀπ' αὐτῆς, κρίνασα ὅτι ἡ κανονικὴ ἀρμοδιότης καὶ ἐξουσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐδέποτε καταλύεται ἐπὶ μέλους τῆς λόγῳ ἀποχωρήσεώς του ἐξ αὐτῆς. Ἰδιαίτερος δέ, προκειμένου περὶ Κληρικῶν, ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία χειροτονεῖ τινὰ κέκτηται ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καθαιρέσεως τῶν Κληρικῶν αὐτῆς, συντρεχόντων τοιούτων λόγων.

Ἀκολούθως ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι πράγματι ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῆς Παραδοθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφώρων Πατέρων ὡς διελήφθη εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ἔτει 1935, 1950 καὶ 1974 καὶ ἡσπάσθησαν τὰς οἰκουμενιστικὰς κακοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογῖται καὶ αἰρετικοὶ οἰκουμενισταὶ ἀποτελοῦν τὴν «Μίαν, ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τυγχάνουσα Ταμιούχον τῆς σωτικῆς Χάριτος καὶ Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας ἡ δὲ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δὲν εἶναι Ἐκκλησία.

Ἐπίσης ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μεταδίδουν ἀδιακρίτως καὶ ἀνευ ἐξετάσεως τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ εἰς τοὺς καινοτόμους σχισματικοὺς καὶ αἰρετικοὺς οἰκουμενιστάς.

Ὡσαύτως, ἀπεδείχθη ἀληθὴς ἡ κατηγορία ὅτι οἱ κατηγορούμενοι Μητροπολῖται Ὠρωποῦ Κυπριανὸς καὶ Σαρδηνίας Ἰωάννης, στασιάζοντες κατὰ τῆς Προϊσταμένης αὐτῶν Ἀρχῆς, τούτέστιν τῆς εἰς ἣν ὑπήγοντο Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὄντες ἐν ἀργίᾳ προέβησαν εἰς πραξικοπηματικὰς χειροτονίας ἐπισκό-

πων τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων.

Τέλος, ἀπεδείχθη εἰδικώτερον διὰ τὸν Μητροπολίτην Κυπριανὸν ὅτι ἐπὶ ὁλόκληρον 15ετίαν ἐξηπάτα τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν αὐτοῦ, ἤτοι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἣτις τὸν ἀνέδειξεν εἰς Ἐπίσκοπον εἰς ἣν καὶ ὑπήγετο, ὡς καὶ τὸν πιστὸν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐμφανίζόμενος ὅτι ὁμολογεῖ τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του, εἶτα δὲ ἀπεκάλυψε τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ἡ ἰδρυσις ὑπ' αὐτοῦ ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως «ἐκκλησίας» πρὸς προώθησιν τῶν κακοδόξων φρονημάτων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύονται περιτρώως καὶ ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀπὸ 1/14-11-1986 ἐξωδίκου ἀπαντήσεώς του, καθ' ἣν οὐ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἀλλὰ συνεχίζει χαρακτηρίζων ὡς κακοδοξίαν τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ μόνη Ταμειοῦχος τῆς σωστικῆς Χάριτος.

Εἶτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκρίνει ὁμοφώνως ἐνόχους ἀπαντας τοὺς κατηγορουμένους κατὰ τὸ κατηγορητήριον, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας: α) ΛΔ' τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορεύοντας: «τὸ τῆς συνωμοσίας ἢ φατρίας ἔγκλημα καὶ παρὰ τῶν ἔξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦ γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει... εἴ τις Κληρικοῦ ἢ μοναχοῦ εὐρεθῇ ἢ συνωμύμενος ἢ φατρίαζοντες ἢ κατασκευὰς τυρεύοντες Ἐπισκόπων ἢ συγκληρικῶν, ἐκπιπτόμενος πάντη τοῦ οἰκείου βαθμοῦ», β) τοῦ ΣΤ' τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου διακελεύοντας: «Εἴ τις παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιαῖοι, καὶ καταφρονῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐθέλοι πράττειν, μὴ συνόντος τοῦ Πρεσβυτέρου, κατὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου, ἀνάθεμα ἔστω». γ) τοῦ Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, προστάσσοντας: «εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ συνήγαγε καὶ θυσιαστήριον ἔστησε, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου, ἀπειθῇ, καὶ μὴ βούλοιο αὐτῷ πείθεσθαι μηδὲ ὑπακοῦειν, καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτο καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν. Εἰ δὲ παραμένειν θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἔξωθεν ὡς στασιώδη αὐτῶν ἐπιστρέφεισθαι» (προβλ. καὶ τοῦ Ι' & ΙΑ' τῆς ἐν Κερθαγένῃ, ΙΓ' τῆς ΑΒ'). δ) τοῦ ΙΔ' τῆς ΑΒ' Συνόδου προστάσσοντας: «εἴ τις ἐπίσκοπος, ἐγκλήματος πρόφασιν ποιοῦμενος κατὰ τοῦ Οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως

ἀποστήσῃ ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰθισμένον ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὠρίσεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου σχίσμα ποιήσῃ, δεῖ γάρ ἕκαστον τὰ οἰκεία μέτρα γινώσκειν καὶ μὴτε πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, μὴτε τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου», ε) τοῦ ΙΕ' τῆς αὐτῆς Συνόδου προστάσσοντας: «Τὰ ὀρισθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ, τοῦτον ὠρίσεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μὴ μόνον ἐλεχθεῖν τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὠρίσται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιοῦντων καὶ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων» κ.α., καὶ ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος καὶ παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἐπανάφερον αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἀπουσιάζοντα Σεβασμ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ ὅστις ἐδήλωσε τὴν πλήρη συμφωνίαν του καὶ ὅτι προσυπογράφη ταύτην.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

- + Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
- + Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θουμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- + Ὁ Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας ΜΑΞΙΜΟΣ
- + Ὁ Ἀχαΐας καὶ Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Οἰνός ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- + Ὁ Πενταπόλεως ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
- + Ὁ Δωδεκανήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
- + Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
- + Ὁ Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- + Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- + Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ